

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

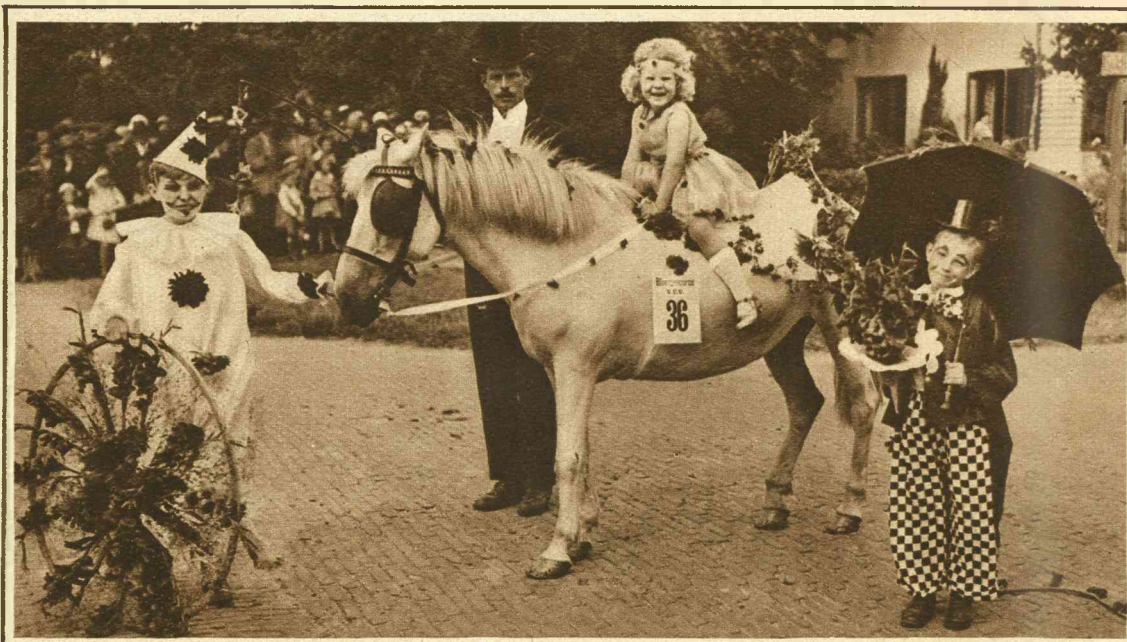
PANORAMA

No. 6 (32) 14DE JAARGANG
11 Aug. 1926

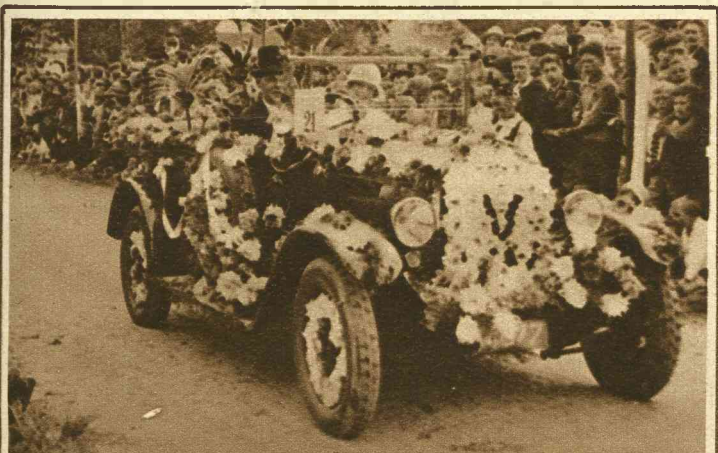
A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 17½ ct. Voor Week-
Nummer Abonné's 15 ct.
Per kwartaal f1.95, Franco per post f2.20

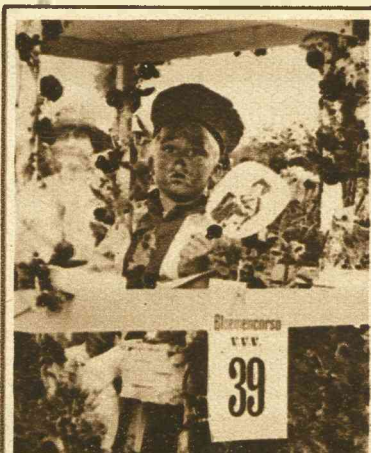
HET BLOEMENCORSO TE BERGEN

Te Bergen (N.H.) had de vorige week Woensdag een door de „Vereeniging tot bevordering van het Vreemdelingen Verkeer” georganiseerd groot bloemencorso plaats, dat in alle opzichten uitstekend geslaagd mag heeten. — Hierboven, links: Jan en Grietje van Volendam. Rechts: Uit het circus.

Een fraai versierde auto.

Een Chineesche draagstoel met dito inhoud.

Turksch prinsesje met ezeldrijver.

Een aardig groepje. V.l.n.r.: Een verpleegstertje, een vlinder in een bloemenmand en een Javaansch vrouwtje.

NAAR HET HISTORISCHE VEERE

Machtig en rijk was in vroeger dagen het Markiezaat Veere, een der belangrijkste koopsteden van het gewest, de trots van het stoere Zeeuwsche volk. Tot daar langzamerhand de toegangswegen van uit de zee verzandden en dichtslibden, en van het oorspronkelijke Veersche Gat feitelijk een ondiepe vaargeul overbleef. In het begin der 16e eeuw telde de stad nog 800 huizen; thans zijn er nauwelijks 'n paar honderd overgebleven.

Hoe belangrijk eens de oude handelsstad was, wier zielental thans tot duizend is ingekrompen, blijkt wel uit het feit, dat in het jaar 1650 nog 1500 ingezetenen ter zee voeren.

Groote, belangrijke werven brachten er leven en vertier, tot op het eind der 18e eeuw de periode van verval intrad, waardoor Veere ten slotte zou worden een echte „ville morte” waar alleen trotsche, historische monumenten nog herinneren aan den roem der eens zoo belangrijke veste.

Doch juist die monumentale bouwwerken en verschillende interessante gevels, als erfstukken bewaard uit den glorie-tijd, geven uit oudheidkundig oogpunt aan dit antieke stadje een groote bekoring en 't wordt door kunstschilders dan ook geprezen als één der schoonste „stedekens” van ons vaderland.

De Rotterdamsche en Zierikzeesche booten brengen u zeer gemakkelijk naar de oude veste; terwijl bovendien geregelde

Het „Lammelje” en het „Schotsche Huis” te Veere.

autobusdiensten de communicatie met Middelburg onderhouden langs den aardig door struikgewas belommerden Veerschen straatweg, in 1669 door Veere en Middelburg aangelegd.

Reeds van verre treft den bezoeker het grootsche, monumentale kerkgebouw, een vervallen grootheid, herinnerend aan het roemrijk verleden der eens zoo machtige en rijke koopstad. Oorspronkelijk dagteekent het bouwwerk uit het jaar 1348. In 1686 door brand vernield, werd het echter niet volkomen in vorigen trant herbouwd.

Aan de Oostzijde bevond zich vroeger het „choor”, welk deel sedert 1821 tot kerkgebouw is ingericht.

Jaren stond het grootsche monument met zijn schitterende zuilen en bogen verlaten, tot het in den Franschen tijd door Napoleon werd ingericht tot kazerne en militair hospitaal, waardoor feitelijk het intérieur aan de vernieling werd prijsgegeven. Verschillende prachtige ramen werden weggenomen; verschillende leelijke zoldervloeren aangebracht en talrijke andere schendingen gepleegd.

Het stadhuis te Veere

Later heeft het imposante bouwwerk dienst gedaan als Provinciaal werkhuis, vervolgens tot 1866 als kazerne. Nadien is het buiten gebruik gesteld.

Gelukkig heeft men in later jaren meer de schoonheid van dit groteske gebouw gewaardeerd, zoodat nu reeds meer dan dertig jaar de restauratie van de kolommen enz. ter hand is genomen.

Bij het binnentreden bemerkt men, dat gelukkig ook de verschillende zoldervloeren zijn weggenomen. Naast het trotsche bedehuis trekt een eigenaardig gebouwtje de aandacht: de zoogenaamde Stadsfontein, de vergaarbak van den regen der voormalige kerk. Het enorme reservoir kan 2000 H.L. water bevatten, hetwelk onder in den bak wordt gefiltreerd.

Van bijzondere schoonheid getuigt voorts het Stadhuis, in Gothischen stijl, onmiddellijk herinneringen opwekkend aan het stedehuis van Middelburg, waarvan het feitelijk een verkleinde reproductie schijnt. De fraaie gevel, rijk geornamenteerd, is versierd met zeven groote beelden van de voormalige heeren en vrouwen van Veere.

Het gebouw, dateerende uit de jaren 1470—1474, draagt een toren uit het jaar 1591—1595, welke voorzien is van een klokkenspel. Deze toren wordt gekroond door een verguld schip als symbool van de vroegere zeevaart.

Op het bordes leest men de volgende aantekening:

- Gehoorsaamheyt
Godts
- En der overheyt
Weert der
Menschen ongeluck.

De antieke vierschaar, tot oudheidskamer ingericht, is een bezichtiging overwaard. Belangwekkend is de oorspronkelijke betimmering, terwijl men er verder allerlei bijzonderheden en antiquiteiten aantreft.

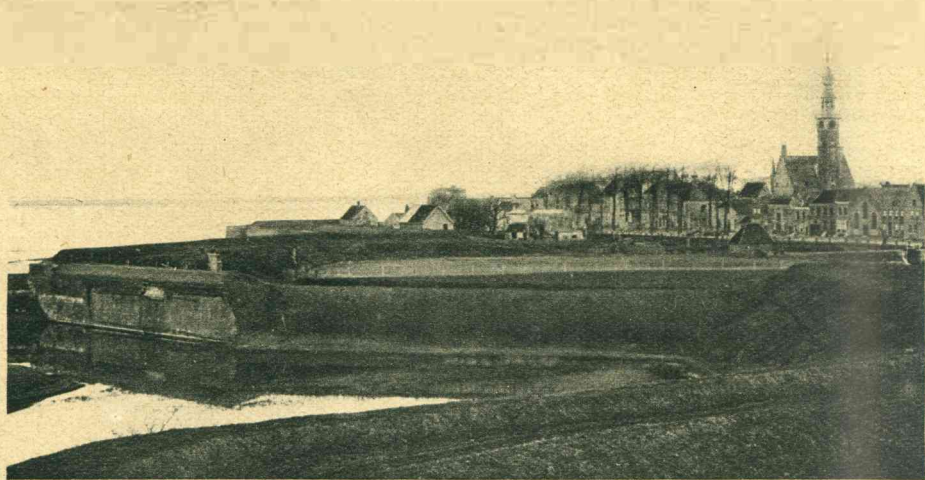
Deze oudheidskamer bevat het kostbare bezit der oude stad: den wereldberoemden drinkbeker in 1551 door Maximiliaan van Bourgondië aan de veste geschonken.

Deze prachtige zilveren beker, verguld met kostbaar dukatengoud, is bijzonder fraai gedreven en bevat beelden uit den Smalkaldischen oorlog.

Naar de concierge ons mededeelde, zou zelfs eenmaal tevergeefs een bod van een half miljoen gulden op dit onvervreemdbaar geschenk zijn gedaan, wiens maker vermoedelijk in Antwerpen woonde. Met het oog op de veiligheid wordt de beker, ruim 56 cm. hoog, in een opzettelijk daarvoor vervaardigd brandkastje weggesloten.

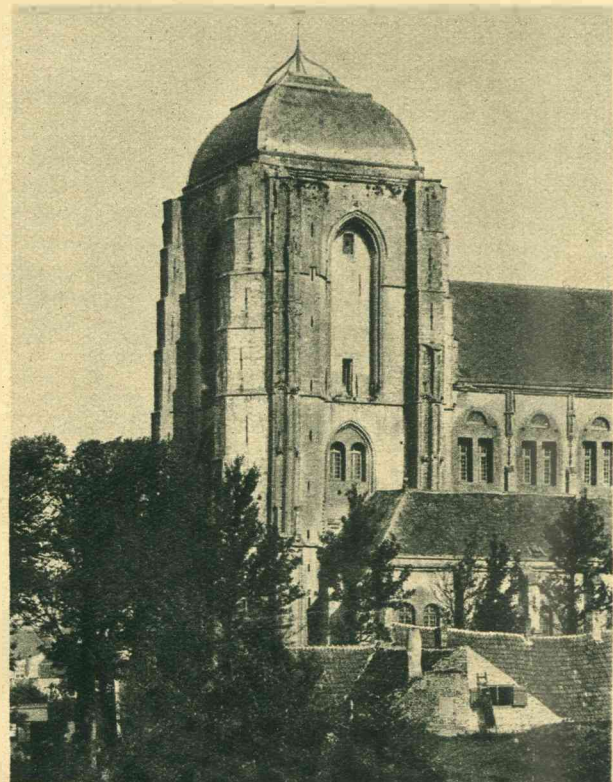
Aan de zeezijde trekt nog een bijzonder gebouw de aandacht: de zoogenaamde Campveersche toren, vermoedelijk met den kruittoren, welke aan de overzij der haven lag, oorspronkelijk behorende tot de verdedigingswerken der stad. Het eigenaardige gebouw, vroeger als stadsherberg ingericht, is thans als café-restaurant in gebruik. Van het ruime platdak af heeft men een schitterend gezicht op de omgeving, waaronder het eiland Noord-Beveland.

De havenzijde is ongetwijfeld wel een der oudste gedeelten der stad. Een enkele vervallen werf aan de overzijde; eenige visscherspinken aan den hoogen vervallen walmuur; de bijna dichtgeslibde haven: dat alles maakt zoo'n echten indruk van vervallen grootheid. Typische gevels vragen hier de aandacht, nl. die van „het Schotsche Huis”, „het Lam-

De oude wallen van Veere

metje” en het huis „de Struys”, dagteekenende uit het midden der 16e eeuw. Eerstgenoemd pand is in 1909 geheel gerestaureerd. Het huis „de Struys” is eigendom van een Engelsche familie, welke het pand heeft ingericht als oudheidskamer. Ook worden hier doorlopend tentoonstellingen van schilderijen en andere voorwerpen van kunst gehouden: een bezoek overwaard. In een nevengeedeelte is een belangrijk scheepvaartkundig museum gevestigd. Niet alleen echter de voorname bouwwerken wijzen op voormalige groot-

De kerk te Veere

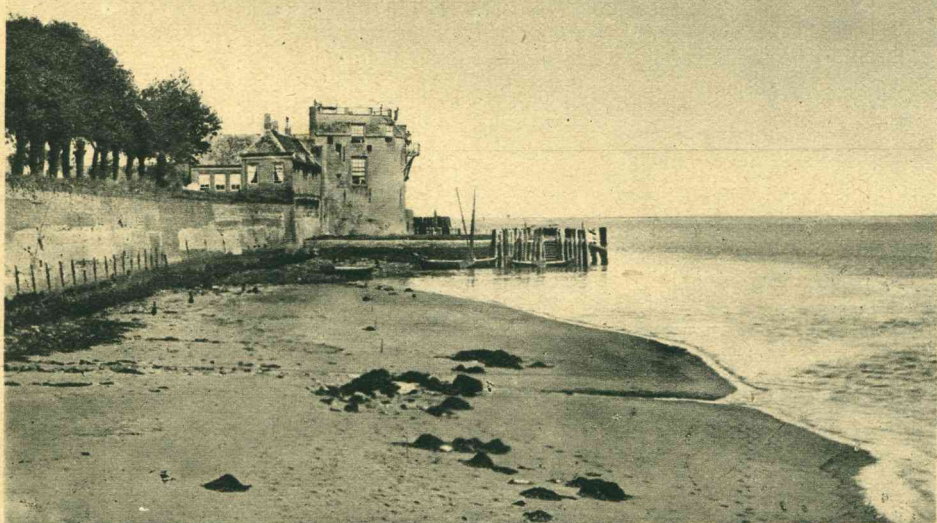
heid, doch naar mijn meening ligt er over héél dat al-oude stedeke een waas van vroegere voornaamheid.

Het is een genot te dolen langs de hoofdstraat voorbij de schoone historische monumenten of een kijkje te nemen in de vervallen achterstraatjes met hun verweerde geveltjes, vol kleur en stemming, waar de schilder in overvloed zijn objecten vindt.

Bij het graven van het Kanaal door Walcheren heeft men opzettelijk dezen nieuwen Waterweg langs Veere geleid, hopende hiermede den handel en scheepvaart aldaar krachtig te kunnen bevorderen. Trots deze pogingen is het stadje blijven slapen en de zetel van het eens zoo machtige Markiezaat is een „ville morte” gebleven.

In 1921 is terzij van de stad Fokker's vliegtuigenfabriek gevestigd, waardoor er weer eenige bedrijvigheid is gekomen.

Naast Walcheren's hoofdstad is het echter Veere, dat zich des zomers mag verheugen in druk bezoek van vreemdelingen, welke er komen bewonderen de historische monumenten uit den glorie-tijd: een sieraad der oude veste. D**.

De Campveersche toren te Veere

De haven te Veere

DE SCHATGRAVER

De verschijning van het meisje maakte alles opeens heel anders voor Dick Hams. Het verlaten, trieste strand van Randwijk werd plotseling vrolijk en aantrekkelijk.

„Zoo'n mooi meisje heb ik nog nooit gezien,” dacht hij. In elke omgeving zou zij, wat men zou kunnen noemen, tot haar recht gekomen zijn. En nu, met de zee, den blauwen hemel en de duinen als achtergrond, leek ze voor Dick wel een wonderlijk-poëtisch schilderij.

Ze had een boek onder d'r arm. „Zou ze aan het strand gaan zitten lezen?” vroeg Dick zich af. Hij hoopte maar, dat zij het doen zou. Doch ze liep langzaam door. . . .

„Ik verlangde ook te veel,” troostte hij zichzelf. „Maar. . . hoe zou je eigenlijk met zoo'n meisje in kennis moeten geraken?”

Het meisje zette haar wandeling langs het strand voort en Dick volgde haar op een afstand. Toen zij in een van de badstoelen ging zitten, liep hij nog een meter of veertig verder en zette zich toen op een door kinderen opgeworpen bergje zand. Het was wel een beetje vochtig, maar hij deed maar net, of-ie het niet merkte, dan was het lang zoo'n naar gevoel niet. En bovendien: heel zijn aandacht werd door het meisje in beslag genomen, waarnaar hij nu geregeld zijn blikken dwalen liet. . . .

Toen hij geruimen tijd zoo gezeten had, en hij voor zijn fatsoen het meisje niet langer durfde gade té slaan, stond hij op, en wandelde naar de stoelen. Hij deed net alsof zijn gedachten mijlen ver weg waren, en zonder aan iets bepaalds te denken maar wat rondliep. Terwijl hij langs haar ging, wierp hij echter een verstolen blik naar haar, maar het meisje sloeg geen oog van d'r boek op. Teleurgesteld vervolgde hij zijn weg, en hij had niet den moed om te zien, voor hij op het punt stond tusschen de duinen te verdwijnen.

„Dat is een meisje, waar ik naar kijken mag,” dacht hij mismoedig. „Ik zou niet weten, hoe ik daar nu mee in kennis moest komen.”

Hij ging naar zijn pension, at mistroostig zijn karige lunch, en ging, nadat hij een uurtje had zitten denken aan het meisje, weer naar het strand. Zij was er ook weer, nu in gezelschap van een dame, die voor Dick niet anders dan een „tante” kon zijn.

„Weer een slagboom,” dacht hij weinig respectvol, maar zeer juist. „Als je een beetje aantrekkelijk was, zou je gaan baden en niet meer terugkomen.”

Hij beklom een van de hoogste duinen — alleen om wat te doen te hebben — en toen hij boven was zette hij zich treurig neer en liet de melancholie bezit nemen van zijn hunkerende ziel. Toen-ie bijna ziek van zichzelf was, en op het punt stond weg te gaan, kwam er een ouwe visschersman op hem af.

„Neem me niet kwalijk, mijnheer,” begon deze, „maar aan uw gezicht te zien zou ik zeggen, dat u wel wat weet! Mag ik u eens iets laten zien? Ik was vanmorgen in mijn tuintje aan het graven, toen ik op een blikken trommeltje stootte, waarin dit briefje zat. Kijk!” (hij diepte een gelig stuk papier, dat er erg oud uitzag, uit een van zijn wijde broekzakken) „hier hebt u het. Ik kan niet lezen, maar het lijkt me wel erg oud. Misschien dat het voor iemand, die van zulke ouwe dingen houdt, wel wat waard is.”

De man liet het stuk papier aan Dick zien, die er eigenlijk niets voor gevoelde om zich in den inhoud ervan te verdiepen. Inplaats van dit antieke stuk te gaan ontcijferen, zou hij veel liever een praatje hebben gemaakt met het moderne meisje. Nauwelijks had hij echter een blik op het papier geworpen of hij voelde zijn hart sneller kloppen. Het woord „schat” had hem direct gefascineerd. Het bleek hem echter dat de schat niet een meisje was, doch een echte, d.w.z. een schat aan oude gouden muntstukken, die iemand, die in het jaar 1603 tegen de Spanjaarden ten strijde was getrokken, in den Heksenketel, een soort spelonk in de rotsen een kwartiertje ongeveer van de plek waar Dick nu zat, begraven had. Dick kon eerst z'n oogen niet gelooven, hij las het

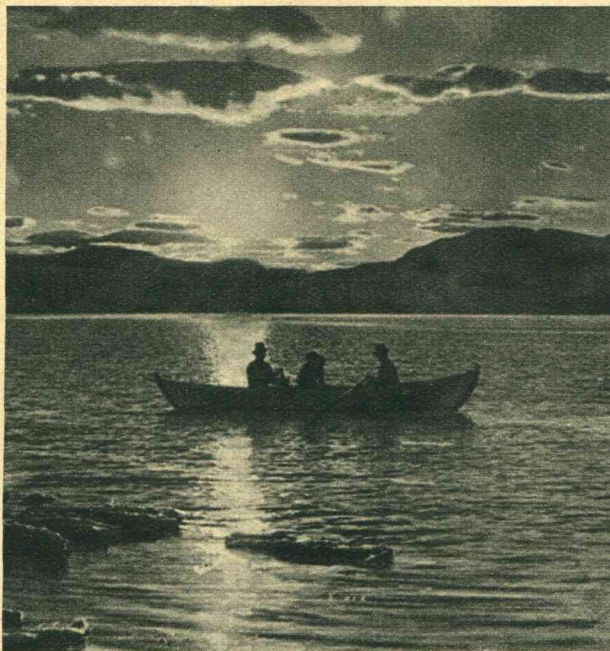
nogeens en toen zei hij tegen den visscher: „Het is wel een aardig papiertje, het is oud, hè? Ik geef je er twee rijksdaalders voor. Goed?”

De ander knikte.

„Hier,” zei Dick. „Ik weet niet, of ik er wat aan heb, maar als het zoo is, dan zal ik het wel goed met je maken. Hoe is je naam, en waar woon je?”

„Gerrit Stroom,” zei de ouwe man. „Als je naar me vraagt, kan het kleinste kind hier je bij me brengen. Ajuus. Ik geloof, dat we morgen mooi weer zullen hebben. . . .”

„Wat 'n dag!” dacht Dick. Hij had het mooiste meisje van de wereld gezien en bovendien had het er veel van, dat-ie een fortuin op het spoor was. Hij had nog zeven dagen van zijn vakantie vóór zich, en die zou hij besteden om den schat te zoeken. Het was er erg stil, zoodat hij ongestoord zou kunnen werken. En als-ie 'm gevonden had, wel, dan zou

En grootsch natuurfereel.

De middernachtszon boven Torneträsk in Zweden. — Zooals onze lezers bekend is, gaat de zon in de Poolstreken gedurende een bepaalden tijd van het jaar niet onder. Het wordt daar dus gedurende dien tijd geen nacht. Hoe verder men noordwaarts komt, hoe langer het verschijnsel duurt. Zoo wordt het bijvoorbeeld te Hammerfest, de noordelijkste stad van Europa, van half Mei tot eind Juli geen nacht, maar blijft de zon steeds schijnen.

het iederen dag vakantie voor hem zijn, en zou hij zijn heele leven kunnen besteden om met „haar” in kennis te komen.

Nog denzelfden avond kocht hij een hamer, een beitel en hakbijl en in zijn bed maakte hij een plan op, volgens hetwelk hij te werk zou gaan.

Den volgenden morgen was hij al vroeg op pad. Het kostte hem niet veel moeite, den ingang van den Heksenketel te vinden. Direct toog hij aan den arbeid. Hij sloeg met zijn bijl in de rots, dat het een aard had, hij zette zijn beitel in elke spleet, die hij zag, en werkte dat het zweet in groote druppels op zijn voorhoofd kwam. Na een uurtje zag hij in, dat het zoo niet ging, dat hij meer methodisch te werk zou

moeten gaan. Hij stak zijn elektrische zaklantaarn aan en klopte systematisch tegen de rots en op den grond, om te hooren, of het hier of daar hol zou klinken. Een kwartiertje zal hij zoo nog doende zijn geweest, toen hij plotseling in de verte eveneens slagen hoorde. „Een echo,” dacht hij, en hield even op. Maar de echo hield niet op, doch ging integendeel net zoo verwoed verder. . . . Dat aanhoudende kloppen werkte op zijn zenuwen. Was hij hier niet alleen? „Wie is daar?” riep hij een beetje ongeduldig, geërgerd door de stoornis.

Een meisjesstem antwoordde verontwaardigd: „Kunt u niet wat beleefder zijn?”

Het was een lieve stem, ofschoon ze wel een beetje boos klonk. Dick liep een eindje terug, en toen hij de bocht omsloeg, zag hij het meisje. . . .

„Neem me niet kwalijk,” zei hij. „U verraste me een beetje, dat is alles. . . . Ik. . . . ik dacht dat ik alleen was. . . .”

„Ik wist ook niet, dat er iemand hier was. Ik zoek ergens naar. . . . Ik interesseer me erg voor aardkunde. . . .”

„Zoo? Ja, dat is ook heel interessant. . . . Eh. . . . waar zoekt u eigenlijk naar?”

„Naar een bepaalde steensoort, die hier moet zijn,” zei het meisje, vermijnd hem aan te zien. „Oolithisch gesteente,” voegde zij er verklarend aan toe.

„Ik ben bang, dat ik nog niet weet wat dat is,” zei Dick. „Ik weet niet veel van aardkunde, ziet u. Ik ben er pas mee begonnen. Maar ik vind het erg interessant.”

„Bedoelt u pas begonnen met aardkunde of met het spreken van de waarheid?” vroeg zij spottend.

Dick kleurde, maar al zijn moed verzamelend, kon hij toch, zij het ook hikkend, uitbrengen: „Ik wist niet, dat u hier was. Maar als ik het had geweten, zou ik u gevolgd en net gedaan hebben, of ik me ook voor aardkunde interesseerde. . . . alleen maar om wat met u te kunnen praten, want sinds ik u gisteren. . . .”

Het meisje keek hem met een eigenaardige uitdrukking in haar oogen aan.

„Ik geloof,” zei ze toen langzaam, „dat ik liever alleen was gebleven.”

Terwijl ze dit zei liet ze. . . . een stuk papier vallen. Dick raapte het op, en wilde het aan haar teruggeven. In het ondeelbare oogenblik, dat hij het in zijn hand had, bekeek hij het. Het was een stuk heel oud papier, met precies dezelfde letters erop als op het zijne. Hij las de eerste woorden: „De groote schat, dien ik. . . .”

„Zóo, dus dat is uw aardkunde, hè?” zei hij lachend, terwijl het meisje bloosde. „Lieve hemel, wat een toeval! Ik heb ook zoo'n papier!”

En hij haalde het uit zijn zak en liet het het meisje zien. „Ik heb er vijf gulden voor betaald. Het is natuurlijk zwendel. Ik wil wel wedden, dat u het ook van een ouwen visscher gekocht hebt. Een ouwe schurk, die vertelde, dat-ie het in zijn tuintje gevonden had. . . .”

Terwijl het meisje nog steeds sterk bloosde — Dick vond, dat het haar verrukkelijk stond — vergeleken zij de beide stukken papier. Ze waren precies hetzelfde. Er was geen enkel verschil in te bekennen.

„Oplichterij,” zei Dick. „En ik gaf dien kerel er vijf gulden voor!”

Toen lachte het meisje. „U is nog slechter af dan ik. Ik gaf hem maar een rijksdaalder.”

„Toch,” zei Dick, „zou ik, als ik u was, niet weggaan hier. Het kon best zijn, dat er hier een schat was.”

„Wees niet zoo dwaas, u weet nu heel goed, dat er geen sprake is van een schat.”

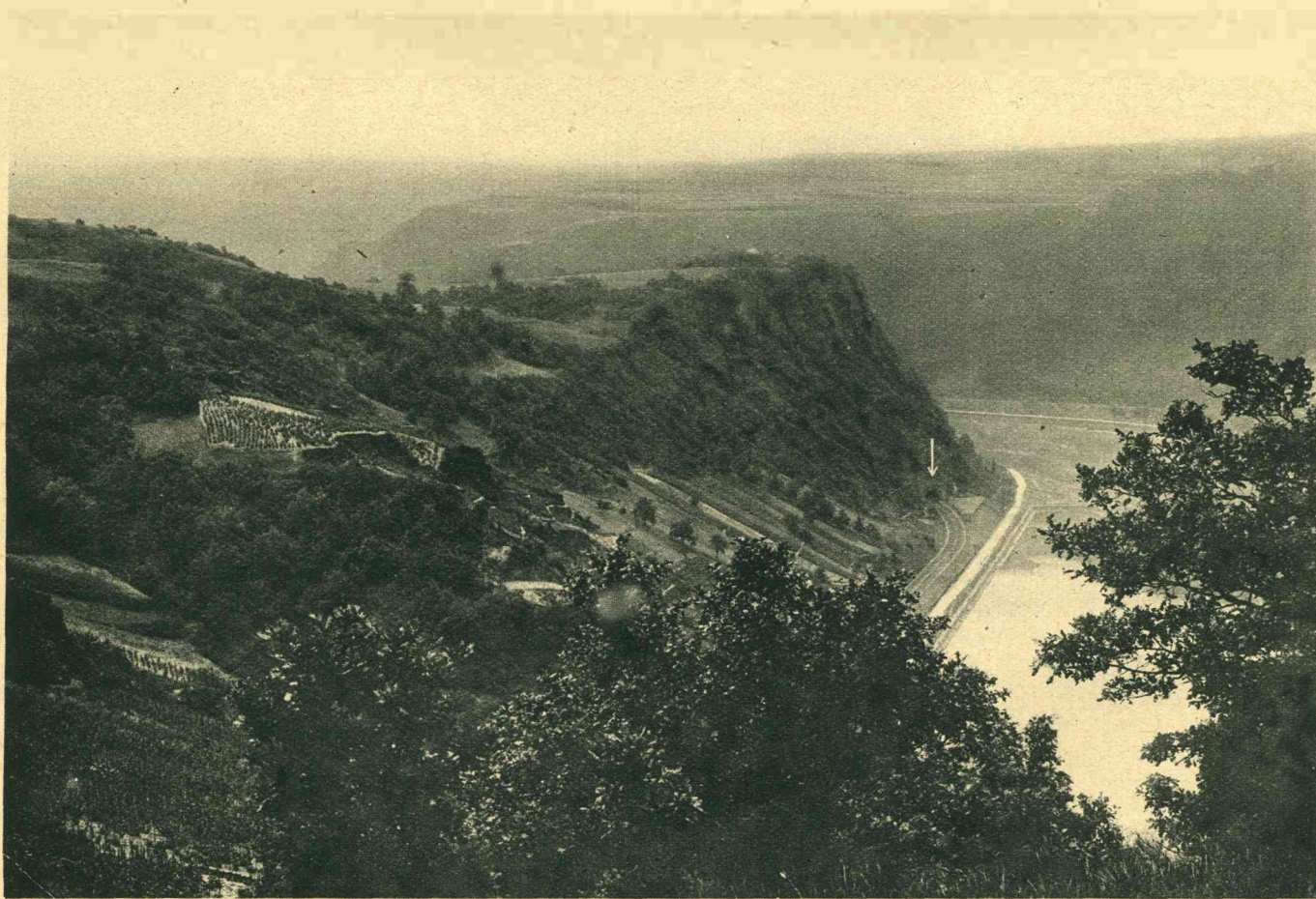
„Toch wel, tenminste voor mij dan,” zei Dick veelbeteekenend. Het meisje begreep hem blijkbaar, want ze bloosde weer. Er kwam nu een wending in het gesprek, en toen na verloop van een poosje een derde persoon aan den ingang van den Heksenketel verscheen, kwam Dick, als beschermend, wat dichterbij haar staan. Over haar schouder heen zag hij een donkere schaduw. Plotseling bleef die onbeweeglijk stilstaan. Dick fluisterde: „Weer een slachtoffer. De run gaat beginnen. Hij zal heel wat van die papiertjes verkocht hebben, denk ik!”

De nieuw-gekomen draaide zich op het geluid van Dick's stem om.

„Wie is daar?” riep hij.

„Het spijt me, dat ik u stoer, mijnheer,” zei Dick, uit zijn schuilplaats tevoorschijn komend. „Maar als u op zoek bent naar den

Zie vervolg op pag. 8

Gezicht op den Rijn en de Lorelei,

den rotsachtigen berg, ongeveer in het midden der foto, door Heine in zijn bekende lied zoo prachtig bezongen. Volgens de sage was de Lorelei de verblijfplaats van een watergeest, die de schippers door haar gezang verlokte tot zij met hun schip op de rotsen verpletterd werden. Inderdaad was de rots vroeger gevaarlijk voor de scheepvaart. Zooals men op de foto bij het pijltje ziet, is ze thans door een spoorweg-tunnel doorboord.

INTÉRIEUR-KUNST

III. *)

Een meubeleering dient in de eerste plaats het karakter te hebben van bij ons te behoren. Bij onzen tijd in het algemeen, en bij ons als individueel persoon of gezin in het bijzonder.

Uitgaande van de veranderingen welke gekomen zijn in de manier (in den *geest*) van huisinrichting, moeten we nu een nieuwe schoonheid voor die *nieuwe* omstandigheden vinden.

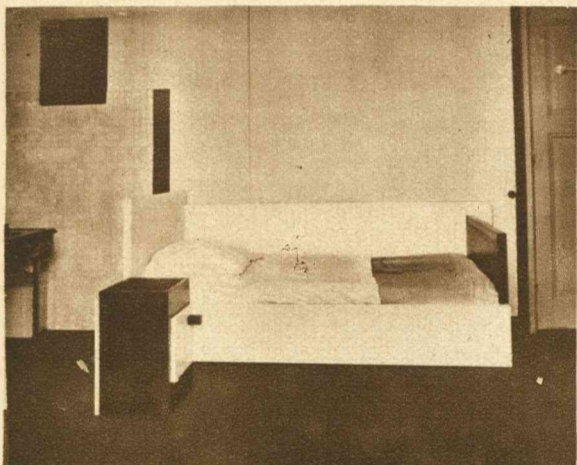
Evenals van elk ding wordt het karakter bepaald door de besliste uitdrukking, door de uitgesproken typeering welke van het ding uitgaat. Een meubel heeft karakter als zijn totaalvorm een vaste overtuiging heeft, als we in het heele meubel voelen: het moet zoo zijn.

We zouden de hoogte of breedte niet kunnen wijzigen, noch de indeeling van laden, deuren kunnen veranderen zonder het meubel te misvormen.

Zoo heeft een vertrek ook alleen karakter als de verhoudingen van lengte, breedte en hoogte samen met de indeeling van ramen, deuren en doorgangen die ruimte een *wezen* hebben gegeven.

Als daarentegen een meubel zoo neutraal is dat er evengoed nog een gedeelte naast of boven gezet kan worden, als een ruimte zoo neutraal is dat de ramen best een meter meer naar links b.v. kunnen geplaatst worden . . . dan missen we het uitgesproken „karakter”, missen we de *overtuiging*. Geen schoonheid kan buiten karakter. Zoo is ook een geaait zonder uitdrukking, zonder karakter, iets wat niet *kan* boeien al zijn de trekken *nog* zoo regelmatig: omdat de *bezieling* ontbreekt! Huisinrichting heeft als eerste opgave om het karakter van meubel in overeenstemming te houden met het karakter van de kamer . . en waar deze karakteristiek in den kamervorm ontbreekt, juist door de indeeling der meubeleering een karakteristiek te scheppen.

Er moet een vergroeiing kunnen komen tusschen meubels en de ruimte waar zij zijn geplaatst, anders blijven het vreemden voor elkaar. De meubels kijken vreemd op tegen de muren . . . en vreemd op tegen de bewoners. En de bewoner vindt dat de meubels zoo anders zijn geworden dan toen hij ze kocht in den winkel! Toen leek het hem zoo aanlokkelijk er tegen aan te mogen kijken. En nu? Er schijnt iets mee gebeurd te zijn. Inderdaad is er iets mee gebeurd! De omgeving is anders geworden.

Ir. S. van Ravesteyn, Slaapvertrek. — Hoezeer deze ruimte ook verschilt van de interieurs welke we kennen van schilderijen van Pieter de Hoogh e. a., tóch is de grondgedachte gelijk geweest. Er is gestreefd naar een karakteristiek van tegenstellingen tusschen lichte en donkere partijen. Deze tegenstellingen vormen samen, als ze in evenwicht zijn, een nieuw geheel.

De ruimte waar de meubels zijn neergezet, is een factor geworden die zijn invloed terdege laat gelden.

Vóór iemand meubels kiest, behang en gordijnen uitzoekt, zijn meubeleering bepaalt en indeelt, moet hij eerst het karakter van de ruimte in zich hebben opgenomen!

Is dat zoo moeilijk?

Neen, als u maar geduld heeft en zoo lang de kamer hebt bekeken dat de ruimte u geheel vertrouwd is geworden. De ruimte moet u ook met gesloten oogen duidelijk voor u zien. De afmetingen ten opzichte van elkaar moeten als het ware een tastbaar ding zijn geworden.

Dan pas bent u in staat te oordeelen waar de meubels

Zeventiende eeuwsch interieur op een schilderij van Pieter de Hoogh. De schilder heeft de belangrijkheid van het spel tusschen licht en schaduw goed begrepen. Juist de belichting achtte men destijds van groot gewicht.

moeten staan. Uit deze indeeling volgt dan vanzelf hoe het behang geplakt moet worden. Er is voor behangen maar één richtsnoer: een verdeling welke de plaats der meubelen omlijnt en tegelijk de hoogte- en breedteverhouding van de kamer accentueert. Het is *zoo* voor de hand liggend dat men zich niet kan voorstellen hoe hier als vaste regel altijd tegen gezondigd wordt! Zou er wel één dame zijn op de geheele wereld, die een hoed koopt zonder dien hoed te passen? Neen, nietwaar! En het is toch dezelfde kwestie. Zij heeft dikwijls genoeg in den spiegel gekeken om te weten welk karakter haar gezichtje heeft, (dat gezichtje is haar zoo goed bekend, als ook de in te richten kamer haar bekend moest zijn!). Met het oppassen van den hoed overweegt zij de harmonie, de eenheid, tusschen gezicht en hoed . . . om naar gelang deze eenheid al of niet ontstaat, den hoed al of niet te nemen!

Maar als er behang moet uitgezocht worden, volgen we de aanwijzingen welke de behangselfabrikant zich verplicht voelt in zijn staalboeken af te drukken. Talrijke prachtige plaatjes hoe je kamers wel kunt behangen. Effen vakken in het midden met gekleurde randen er omheen, effen randen met bloemen in het middenstuk, smalle vakken met ernaast breede, hoge lambriseeringen, lage lambriseeringen, gestreepte bovenranden . . . een oneindig aantal. We verlustigen ons aan al die mooie platen en kiezen het liefste plaatje om *zóó* ook *onze* kamer te maken.

Soms begrijpen we dat onze keus toch eigenlijk wel een beetje van de kamer dient afhankelijk te zijn. En de gevolgtrekking?

Er bestaat een onfeilbaar middel om lage kamers „hoog” en hoge kamers „laag” te maken. Wist u dat middeltje al? Wat een geluk toch dat zoo iets is uitgevonden, hè? Ik zal het u even verklappen, want ik ben niet zoo héél, héél erg trotsch op die wetenschap . . .

Een lambriseering maakt een kamer laag en een streepjesbehang maakt een kamer hoog!

Geloof u het? Het is een armzalig optisch spelletje. De mufte nalatenschap vinden we er in terug van een tijd toen het groote ideaal was om in alles het normale doorsnee-type te benaderen!

Alles af te knotten naar het normale . . . dat betekent steriliteit van elk kunstzinnig leven.

Kunst kan nu eenmaal niet neutraal zijn. Intérieurkunst moet altijd het karakter van een vertrek zooveel mogelijk tot zijn recht laten komen. Een *hooge* kamer heeft zijn type, dat in zijn eigenaardigheden zeker mogelijkheden biedt om er iets moois van te maken. Evenzoo heeft een *laag* vertrek zijn wezen dat we eveneens geen geweld moeten aandoen door dat optische behang-spelletje.

Een *hooge* kamer blijft hoog . . . een *lage* blijft laag. . . . alleen past een indeeling als voorgeschreven door het bekende probate middeltje er niet bij.

Het is niet alleen met het behangen der wanden dat we het karakter der verhoudingen van het vertrek voor oogen moeten houden. Met alles wat we eigenlijk „huisinrichten” noemen, beïnvloeden we die verhoudingen en hiervoor kan dus geen ander uitgangspunt ook zijn dan de kamer zelf.

Een langgerekt tapijt zal de grondverhouding anders beïnvloeden dan een vierkant kleed; een *hooge* smalle kast zal de wandindeeling geheel anders maken dan een breed, laag meubel. Zelfs het ophangen van wandversieringen en neerzetten van pullen met bloemen beïnvloedt de verhoudingen en daarmee het karakter van ons intérieur!

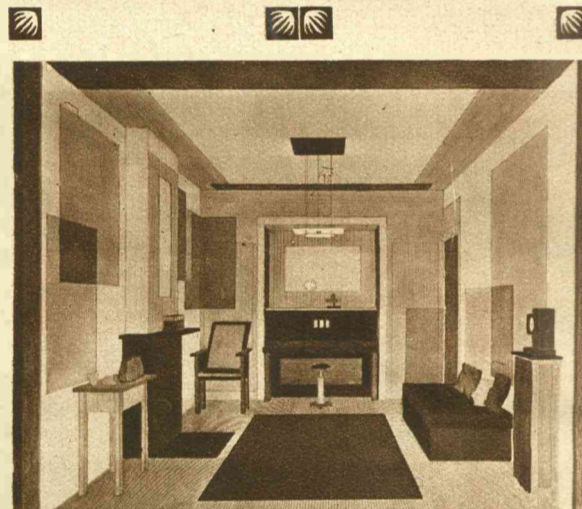
Er bestaan natuurlijk verschillende mogelijkheden om in een vertrek de karakteristiek te versterken of er een nieuwe typeering in te leggen.

Het zeventiende-eeuwsche interieur, zooals we die afgebeeld zien op schilderijen uit dien tijd, toont een karakteristiek door de tegenstellingen van lichte en donkere partijen welke geheel met elkaar in evenwicht waren. Een verbintenis van deze tegenstellingen is tot een nieuwe eenheid geworden.

Het warmgetinte eikenhout van balken-, deur- en vensterbetimmeringen en meubelstukken contrasteert met de gewitte muren. Lichte en donkere plavuizen wisselen elkaar af in de vloerverdeling. Het evenwicht in deze tegenstellingen is nergens aan het toeval overgelaten, alle details zijn samengevoegd tot één groot verband (zie afbeelding).

Ook de moderne binnenhuis-architecten trachten nog soms heden uit het contrast der tegenstellingen een intérieur-compositie op te bouwen (zie afbeelding).

*) (Zie ook „Panorama” van 7 en 21 Juli l.l.).

Ruimte-compositie van V. Huszar. — In het interieur van Ir. v. Ravesteyn zijn scherpe contrasten (wit-zwart) gezocht. Bovenstaand interieur is geheel in grijs gehouden. Deze ultra-moderne richting is echter niet de eenige wijze, om een modern interieur te scheppen.

Pandoeren.

Redacteur K. C. de Jonge, van Woustraat 112^{II}, Amsterdam. Alle mededeelingen deze rubriek betreffend, aan bovenstaand adres te richten.

Correspondentie.

J. v. d. V. te Den Haag. Bij roemen is de hoogste roem geldig, terwijl een vierkaart boven een driekaart gaat; een vijfkaart boven een vierkaart enz. Zie mijn handl. pandoeren bladz. 6, 7, 21, 23 en 24.

Auteursoplossing probleem No. 102.

- 1e Slag A R. 7, B R. H., C R. V., D R. A.
- 2e „ D S. A., A S. 9, B S. H., C S. B.
- 3e „ D S. V., A S. 8, B R. 9, C R. B.
- 4e „ C S. 10, D H. V., A S. 7, B H. A.
- 5e „ C H. 9, D K. B., A H. 8, B H. H.
- 6e „ B K. 9, C R. 8, D K. V., A K. 7.
- 7e „ C H. 7, D K. 10, A H. 6, B R. 10.
- 8e „ B H. 10, C K. A., D K. 8, A H. B.

Auteursoplossing probleem No. 103.

- 1e Slag A K. 8, B K. A., C K. 7, D K. 10.
- 2e „ B R. B., C R. H., D R. 9, A R. 10.
- 3e „ D S. H., A S. 10, B S. V., C S. A.
- 4e „ C R. A., D K. B., A R. 9, B H. 10.
- 5e „ D R. V., A R. 7, B H. A., C H. B.
- 6e „ D H. 8, A H. 6, B K. V., C H. H.
- 7e „ B S. 9, A S. B., B H. V., C S. 7.
- 8e „ C H. 7, D R. 8, A H. 9, B S. 8.

Auteursoplossing probleem No. 104.

1e oplossing. A speelt Ruiten Boer.

- 1e Slag A R. B., B R. 8, C R. 9, D S. A.
- 2e „ D R. V., A R. 7, B S. H., C H. A.
- 3e „ B H. B., C H. 10, D S. 9, A H. H.
- 4e „ D K. B., A K. 7, B R. A., C S. 10.
- 5e „ C H. 8, D K. 8, A H. 6, B S. 7.
- 6e „ B H. 7, C K. H., D K. 9, A S. B.
- 7e „ A H. 9 en krijgt de overige slagen.

2e Oplossing. A speelt Klaveren 7.

- 1e Slag A K. 7, B R. 10, C S. 10, D S. 9.
- 2e „ D S. 8, A R. B., B S. 7, C S. V.
- 3e „ C R. 9, D S. A., A R. 7, B R. H.
- 4e „ D R. V., A H. H., B R. A., C H. 10.
- 5e „ B H. B., C H. A., D K. B., A H. V.
- 6e „ C H. 8, D K. 10, A H. 6, B S. H.
- 7e „ B H. 7, C R. H., D K. 8, A S. B.
- 8e „ A H. 9, B R. 8, C K. A., D K. 7.

PROBLEEM No. 113.

Misère ouverte impériale (praatje). Voorgekomen op een speelavond.

A	B
Harten 6, 10, Vrouw.	Harten 7.
Klaveren 7, 9, 10, Vrouw.	Ruiten 9, 10, Boer.
Schoppen 8.	Klaveren Boer.
	Schoppen Boer, Vrouw, Heer.

C	D
Harten Boer, Heer, Aas.	Harten 8, 9.
Ruiten 7, Heer.	Ruiten 8, Vrouw.
Schoppen 7, 9, 10.	Klaveren 8, Heer, Aas.
	Schoppen Aas.
Troef: Schoppen.	Kijkaart: Ruiten Aas.
A speelt Schoppen 8 en?	

PROBLEEM No. 114.

Piccolo Misère Ouverte Impériale (piccolo praatje). Voorgekomen op een speelavond.

A	B
Harten 6, 7, 8.	Harten 9, Boer.
Ruiten 9, 10, Vrouw.	Ruiten Heer, Aas.
Klaveren 8, Boer.	Klaveren 9, Vrouw.
	Schoppen 8, 10.
C	D
Harten 10.	Harten Vrouw, Heer, Aas.
Ruiten 8, Boer.	Ruiten 7.
Klaveren 10, Aas.	Klaveren 7, Heer.
Schoppen 7, 9, Vrouw.	Schoppen Heer, Aas.
Troef: Klaveren.	Kijkaart: Schoppen Boer.
A speelt Klaveren 8 en?	
C	D
Volgorde der spelers B	D
	A

Oplossingen binnen 4 weken in te zenden aan het adres van den redacteur der rubriek.

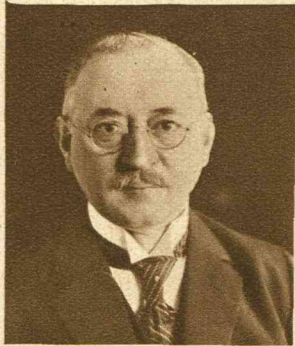
Van Heinde en Verre

C. Severijn †
Op 70-jarigen leeftijd is te Zeist overleden de heer C. Severijn, oud-hoofd eener school te Amsterdam, medeoprichter van den Bond van Nederlandsche Onderwijzers.

Dr. H. F. R. Hubrecht, die den 1en Augustus op bijna 82-jarigen leeftijd te Amsterdam is overleden. Dr. Hubrecht was oud-lid der Tweede Kamer.

J. Smet
De heer J. Smet, de bijelken Rotterdammer welbekende directeur der Sociëteit „Harmonie”, in het algemeen „Doele” genoemd, is als zoodanig afgetreden.

Dr. H. Dooyeweerd, adj.-directeur van de Dr. A. Kuypersstichting te 's-Gravenhage, is benoemd tot hoogleeraar in de rechtsphilosophie, -encyclopaedie en het oud-vaderlandsch recht aan de Vrije Universiteit te Amsterdam.

Israel Zangwill, de vermaarde Engelse schrijver, is op 61-jarigen leeftijd overleden. Vooral bekend zijn zijn beschrijvingen van Joodsche typen en het Joodsche leven.

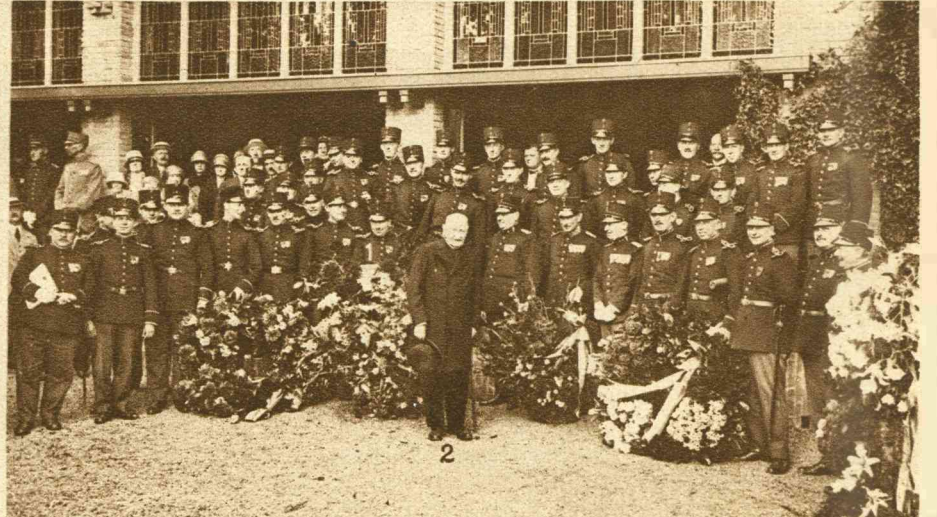

De oudste mensch der wereld
Een burger van den Amerikaanschen staat Minnesota, die onlangs den leeftijd van 130 jaar bereikt moet hebben. De oude heer bewees overtuigd te zijn, 150 jaar te zullen worden.

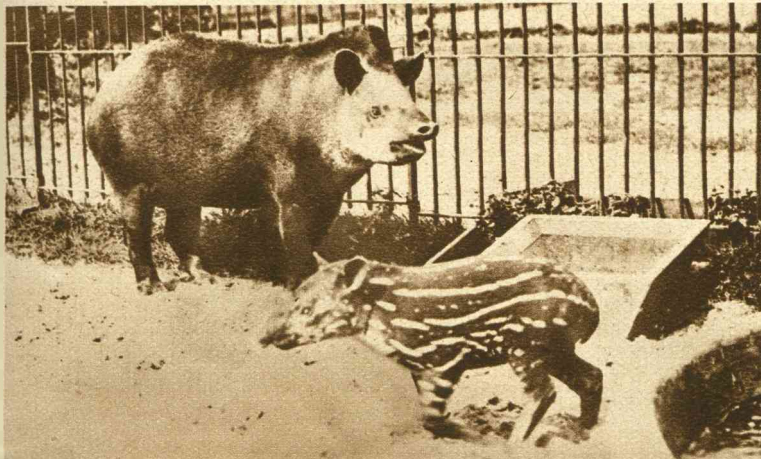
De huldiging van Prof. Keesom

op Texel, waar hij geboren werd. Burgemeester Oort (op het spreekgestoelte) schetst de verdiensten van den geleerde (X), wien het eenige weken geleden gelukt is, helium in vasten vorm te brengen.

De Koninklijke Militaire Kapel te 's-Gravenhage

Den 3en Augustus herdacht de Koninkl. Mil. Kapel te 's-Gravenhage den dag, waarop haar vóór 50 jaar het praedicaat Koninklijk werd verleend. De leden van het korps. (1), Eerste luitenant C. L. Boer, directeur en (2) het oudste nog levende oud-lid van de kapel, de hoboïst J. Hemmes, die van 1856—1884 bij het korps diende.

Links:

Een mooie aanwinst voor de Rotterdamsche diergaarde, n.l. een pasgeboren tapir: Op onze foto ziet men moeder en jong. De witte streepen bij het jonge dier zijn nestharen, die na een jaartje verdwijnen.

Rechts:

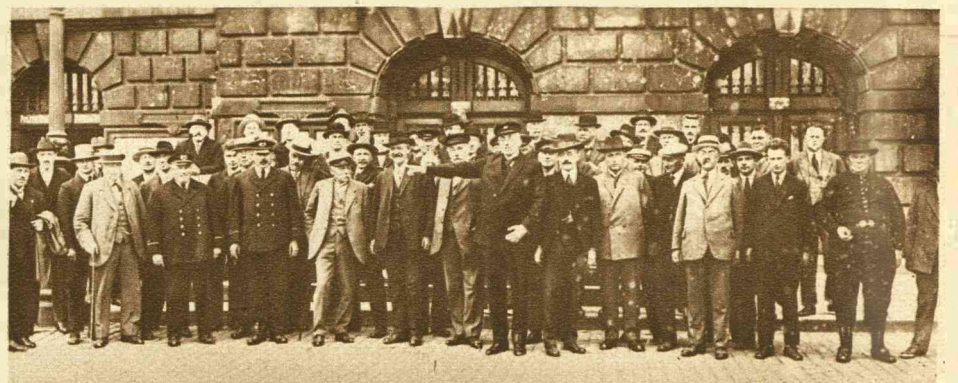
De begrafenis van Sergeant Hartjesveld

te Delft. — Naar men zich herinnert, is de vliegenier Hartjesveld voor eenige maanden tijdens mist met zijn toestel in zee gevlogen. Eerst de vorige week is zijn stoffelijk overschot aangespoeld.

Een tentenkamp voor blinden

te Schaarsbergen bij Arnhem. — Een kijkje in het kamp, terwijl eenige blinden hun lotgenooten met muziek wat opvroolijken.

Afgevaardigden van Nederl. Schippersorganisaties te Antwerpen

De vorige week kwam te Antwerpen het opleidingschip „Prins Hendrik” aan. Aan boord bevonden zich een 50-tal leden van verschillende Hollandsche schippersorganisaties, w.o. die van de Ned. Ver. van Gezagvoerders bij de Binnenvaart, den R. K. Bond van Transportarbeiders en den Centralen Bond. Ook tal van leden van den Zuiderzeeraad namen aan den tocht deel. Een groep deelnemers voor het Stadhuis, waar zij door burgemeester Van Cauwelaert ontvangen werden.

Links:

Geweldige brand te Losser

Op een nacht der vorige week brak te Losser een hevige brand uit in een kleermakerij. Weldra stonden ook de aangrenzende huizen in een vlammenzee gehuld. — Een overzicht van het terrein van de ramp.

Rechts:

Een railslooze trein

De eerste „trackless-trein” die een wereldtour maakt, zal na reeds 38000 mijl door Canada, Amerika, Mexico en Engeland afgelegd te hebben, 9 Aug. ook ons land bezoeken. De trein bestaat uit een volledige locomotief met tender en een luxueus ingericht „Pullman-car” met een eet- en slaapzaal voor 5 personen. De trein kan 40 mijl per uur afleggen. De locomotief is voorzien van twee 90 P.K. motoren, hydraulische remmen etc. Er is ook een radio-installatie in den wagon. Een groot aantal plaatsen in ons land wordt aangedaan.

schat, zullen wij wel weggaan." — „U is gauw van gedachten veranderd," zei het meisje tegen Dick, toen ze weer onder den vrijen hemel stonden. „Ik dacht, dat u daarnet nog wèl aan een schat in den Heksenketel geloofde?"

„Ja, maar nu is-ie eruit," zei hij. „En we kunnen hier evengoed praten. Bovendien kan ik u hier beter zien."

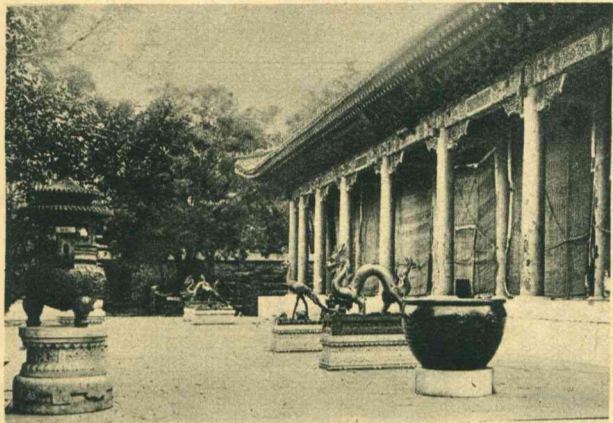
„Ja, maar ik moet noodig naar huis," wierp ze tegen.

„Kom, u mag me toch eigenlijk uit dankbaarheid nog wel een paar minuten van uw gezelschap laten genieten. Als u mij niet ontmoet had daar, zoudt u nu misschien nog in die akelige vochtige spelonk aan het zoeken zijn. . . . uw handjes en uw kleeren vuil makend voor niets. En dan. . . wilde ik u iets vragen. Dat wilde ik gisteren al, toen ik u voor het eerst zag, maar ik wist niet hoe ik het moest aanleggen. . . ."

Ze lachte.

„Zeg u maar, wat u weten wilt," zei ze vriendelijk.

„Niet veel," antwoordde hij. „Kijk eens, ik vind u het liefste meisje dat ik ooit gezien heb, en dit is de gelukkigste dag van mijn leven. Als u het nu niet bepaald heel erg naar vindt, om mij te zien, zou ik u willen vragen, of we elkaar niet eens meer konden spreken?"

Uit het Hemelsche Rijk

Een typisch ouderwetsch Chineesch huis in Peking.

Het meisje bloosde, keek naar den grond en teekende met de punt van haar schoentje figuren in het zand. Dick fluisterde nog wat in haar oor. . . . En even later, toen ze — stevig gearmd — naar hun pension terugkeerden, liepen ze op het politiebureau aan. Een „omvangrijke", gemoedelijke inspecteur stond Dick te woord.

„Zoo, hebben ze u ook beet gehad?" vroeg hij, toen Dick was uitgesproken. „Ja, het is een oude truc, en ze werken de heele kust af. Ik wist alleen niet, dat ze nu hier bezig waren. Maar u zult hem niet gemakkelijk meer vinden. Hij is

BADGESPREKKEN

Professor Pijnzer zegt: „Hè, dat M'n vrouw dat niet onthoudt. . . ."

Vrouw, doe er wat heet water bij, Het bad is weer te koud."

Klein Jantje vraagt, als door den vloed

De golven verder slaan:

„Pa, komt dat door dien dikken heer

Die is in zee gegaan?"

Het botje, dat een bader ziet,

Zegt tot zichzelf met vrees:

„Als-je-me-nou, wat is dat voor

Een rare zee-Chinees?!"

De fat, met z'n geplakte haar,

Vraagt ietwat deftig: „Hè,

Zag, badman, zijn er momenteel

Ook kwallen in de zee?"

De badman antwoordt droogjesweg:

„Nou, heerschap, niet direct,

Dat valt bijzonder mee vandaag,

Ik heb pas één ontdekt."

Pa, die met vrouwlief en z'n kroost

Aan 't pootjebaden is,

Roept: „Au, m'n groote teen is 't aas

Van 'n krab of 'n schellevisch!"

Zus zegt: „O, moe, wat gaat die man

Daar ginds ver van het strand!"

En broer zegt eigenwijs: „Die is

Op weg naar Engeland."

Bakvisch: „Ik vind je badpakje

Nogal gewaagd, hoor, Lien!"

„Loop heen," zegt die, „Dan moet je m'n

Nieuw bal-costuum es zien!"

Mejuffrouw Kletsman zucht: „Ik vind

Het hier niks naar m'n zin;

Als je je mond niet stijf dicht houdt,

Slik je zout water in!"

Jan Optimist: „Hè, fijn zoo'n bad,

En 't hoeft ook geen betoog,

Dat 't je in den malaise-tijd

Leert: Hou het hoofd omhoog!"

De filosoof, niet-zwemmer, blijft

Dicht bij z'n badkoets staan,

En zegt: „Ik vind het raadzaam, hier

Niet recht door zee te gaan."

En Kobus Saliemeijer klaagt:

„Brrr. . . 't Is hier niks gedaan;

Hu. . . . Wat 'n golf. . . . Ik stikte haast. . . .

Ik kleed me lekker aan."

J. Cats Jr.

natuurlijk met de noorderzon vertrokken. Ik kan er echter niets tegen doen, of er moet officieel een aanklacht ingediend worden. Als u dat wilt. . . ."

„Nee, dat was mijn bedoeling niet," verklaarde Dick. „Ik wou hem nog wat geven. Want ik heb inderdaad een schat gevonden in den Heksenketel. Goedendag!"

MAMMIE

ammie, zoo noemde haar man haar altijd in den dagelijkschen omgang; ze heette feitelijk Dorothea. Voor de burens en leveranciers heette ze mevrouw Bandman. Haar echtgenoot, mijnheer Abram Bandman, was uiterst zachtzinnig van aard, en daar zij dat allesbehalve was, deelde zij de lakens uit. Zoo was het altijd geweest, en zoo zou het ook wel steeds blijven. Maar op een dag namen de zaken toch een heel onverwachten keer. Mijnheer

Uit het Hemelsche Rijk

Gezicht op het Zomerpaleis nabij Peking van den vroegeren Chineeschen keizer.

was na een huiselijke scène aan de beproefde waakzaamheid van „Mammie" ontsnapt, en, eenmaal uit haar gezichtsveld, was hij al spoedig in een overmoedige bui geraakt en had er een borrel opgezet. En toen er vrienden waren bijgekomen, liep de situatie al zeer erg in de war. Zij waren allen uiterst verwonderd, hem daar alleen zonder de anders onfeilbare begeleiding van Mammie aan te treffen, en meenden het uur thans aangebroken, dat hij eindelijk eens van zijn vrijheid profiteeren mocht, waarin zij

Het schilderachtige Sorrento (aan de Golf van Napels, Italië), met zijn nagenoeg loodrecht uit zee oprijzende rotsen, waarop talrijke hotels gebouwd zijn.

allen hem dan gaarne terzijde wilden staan. Dat profiteeren van zijn vrijheid bestond daarin, dat ze hem meer alcohol lieten drinken dan strikt goed voor hem was. En toen hij ten slotte eens op de klok keek en, zij het dan ook eenigszins vaag, bemerkte, dat hij aardig over zijn tijd was, sloeg de schrik hem in de toch al ietwat wankelende beenen. Hij stond op en wilde betalen, maar de vrienden lieten hem zoo niet gaan. Ze poogden hem te overreden meer te drinken, en toen hij, angstig voor de complicaties, die thuis uit dit alles zouden voortvloeien, bleef weigeren, begonnen ze hem te plagen.

„Hij moet naar Mammie,” tartte er een.

En de anderen gieren het uit.

„Wat Mammie, wat Mammie?” tierde Abram, in zijn geprikkeldheid tot een uiterste getergd, „er bestaat geen Mammie hier voor mij . . . Ik kan wel op mezelf passen. . . . Ik ben . . . om zoo te zeggen . . . als het moet. . . mijn eigen Mammie.”

Deze woorden sloegen in, en onder algemeen gejuich werd de plots opgekomen zelfstandigheid van hun vriend Abram gevierd met nog een slordig aantal borrels, met het weezinwekkend gevolg, dat hij ruim twee uur na etenstijd ten huize van de zwaarbeproefde Mammie arriveerde.

In de huiskamer trof hij haar aan de nog niet afgeruimde eettafel aan. Over haar toch al niet malsch gelaat hing een extra onweersbui.

„Goeienavond samen,” groette hij zonder bliken of blozen.

„Dat kán nogal,” hoonde Mammie, „waar heb jij gezeten? Het is maar eventjes acht uur.”

„Drie minuutjes ervoor, Mammie,” praatte Abram gemoedelijk, „neen, vier minuten en vijf seconden. Niet overdrijven, Mammie.”

„Niet overdrijven? Niet overdrijven, zeg je,” gilte de punctueele vrouw nu eensklaps, „niet overdrijven, zeit hij. Jij drijft over. Jij drijft over van den drank. Van de jenever. Van den brandewijn. Van den cognac: Van de rum . . .”

„Van de Longa Vita, Mammie,” opperde de booswicht onnoozel. „Maar laten we nou maar gaan eten. Ik heb trek gekregen.”

„Dan zal je trek moeten houden. Het eten is op.”

„Ja, dan zal ik maar ergens anders moeten gaan eten,” zei hij.

„Je moet doen, wat je niet laten kan,” snauwde ze. „Maar . . . maar ik heb geen centen meer in mijn zak,” aarzelde hij armzalig.

„Je moet laten wat je niet doen kan,” grauwde ze.

Hij probeerde het alweer bij te leggen. „Kom, schep nou niet op,” trachtte hij haar te kalmeeren, „of liever gezegd, schep wél op. Het eten dan.”

Hij dacht, dat hij heel leuk was, maar zij lachte niet. Het leek er niet naar.

„Ga jij je fortuin maar buiten de deur zoeken,” sarde ze, „je hebt het toch gezegd. Gá dan. En gauw ook.” En op haar gezicht stond het duidelijk geschreven: Jij durft toch niet.

Maar of hij die uitdrukking zag en begreep, en dit hem juist tot verzet prikkelde, hij overwon nu alle aarzeling, en zette zich schrap. „Mensch, hatelijk mensch,” begon hij, eñ hij struikelde niet meer over zijn woorden en zijn tong was de man trouwens niet geweest, en dat kleine roesje vanwege de ongewoonte was als sneeuw voor de zon versmolten bij haar gesar . . . „Mensch, je maakt me het leven tot een hel met je vreeselijk humeur. Ik heb meer gedronken

dan ik moest, maar dat is jouw schuld. Was dat vanmiddag nou waard om zo'n scène over te maken? Voor dat sikkepitje asch, dat ik op je kleed, of eigenlijk op mijn kleed morste, heb je me uitgemaakt of ik de gemeenste streek van de wereld had uitgehaald. Je bent een Kenau. Een haaibaai van het ergste soort. Het is geen leven meer met jou. Ik kan me niet bewegen of ik zit je kleed, of beter mijn kleed op. Ik kan geen pijp aansteken of jij begint te jammeren over je vitrage, dat de rook erin zal trekken. Ik kan geen hand uitsteken om iets op te pakken of je scheldt me de huid vol, dat ik je rommeltje, dat wil zeggen: mijn rommeltje, onderstboven gooi.

berouw, bij haar ingetreden bij den plotseligen schrik om haar man's onverwachte wegloopen, werd grooter en grooter, en het duurde niet heel lang meer, of ze mocht dan zoo'n Kenau wezen als ze wilde, maar ze zat tranen met tuiten te huilen aan diezelfde gedekte tafel, waaraan hij, als alles goed was geweest, met haar naar gewoonte nu een spelletje had zitten smousjassen of domineeren. . . . oh, ze moest er niet aan denken . . . die reuze-goeie kerel . . . En nou was hij weg . . . En dat was haar schuld. . . . Zij was een kenau.

En in haar eenzaamheid, — dien eersten avond sedert haar gezegenden huwelijksdag dat ze alleen hier aan die tafel in die kamer onder die lamp zat, dingen, die allemaal eigenlijk toch van hen beiden waren, en niet van haar alléén, — in die eenzaamheid dan om kort te gaan, zat ze te huilen en te lamenteeeren, en de ijselijkste invallen doorkruisten haar verwarde brein . . .

Zou hij terugkomen?

. . . Je wist maar nooit

. . . Als zulke menschen als Abram eenmaal kwaad wilden, dan was het geen gekheid. Als hij terugkwam, dat zwoer ze, dan zou ze hem niet meer plagen met al haar aanmerkingen . . . Liet ze hem desnoods haar pas gedane gronden vuil loopen.

Liet hem desnoods den boel stukgooien. Liet hem alles dan maar bederven, waar zij zoo hard op geboend en gewreven en geschuierd had. Als hij dan maar weer terug was. Als hij dan maar weer hier aan de tafel met haar zat te domineeren of te smousjassen, al morste hij dan desnoods alle asch van zijn sigaar. Ja, al spuugde hij op den grond. Wanneer hij daar nou eenmaal zin in had; 'n mensch zijn lust is een mensch zijn leven . . . Als hij nou maar kwam . . . Och, och, als hij nou maar kwam . . .

Toen er een uur na zijn vlucht verstreken was, had ze zichzelf reeds beloofd, hem te verwelkomen aan de deur, met uitgestrekte armen hem tegemoet te snellen.

Toen er anderhalf uur voorbij was, zwoer ze een duren eed, dat ze hem te voet zou vallen, hem om vergiffenis zou smeeken voor al 't verdriet, dat ze hem had aangedaan, maar dat ze van nu af aan 'n nieuw leven beginnen wilde.

Juist toen haar berouwvolle gedachten dit hoogtepunt hadden bereikt, voerde ze iets aan de voordeur te hooren. Ze kwam vol geestdrift overeind uit haar smartelijke en deemoede-

dige houding, en spitste het oor.

Ja, ja, zoo juichte het in haar ziel, daar is hij. Wat een onverwacht geluk. Wat een zegen. Wat een zaligheid . . . En ze wilde reeds naar de straatdeur ijlen, toen de kamerdeur al geopend werd, en de beminde Abram voor haar stond. Zijn gelaat stond niet onvriendelijk; men zag er duidelijk op, dat ook hij een zwaren strijd gestreden had, en er lichte een vrede op. Uit zijn heele houding sprak het verlangen om ook zijn ongelijk te erkennen, om zich weer met haar te verzoenen, om alles weer goed te maken . . .

Ze zag dit alles in éénen blik, en het geluk overstelpte haar. Een seconde van machteloosheid om het onverwachte groote geluk was reeds overwonnen. Een oogwenk nog, en ze ging zich in zijn armen storten . . . Doch dan bleef ze plotseling als van den bliksem getroffen staan. Haar liefdevol uitgespreide armen vielen slap langs haar lichaam. Haar oogen veranderde en met een scherpen blik zochten ze zich aan iets, dat ze vlak achter hem, nabij de deur, op den vloer scheen te hebben bespeurd. „Zeg, kan jij je voeten niet fatsoenlijk vegen als je binnenkomt,” snauwde ze.

M. VOLLER

Achterbuurtje in een zeventiende eeuwse Hollandsche stad

[Rijksmuseum, O'dam

Naar de schilderij van Jacob Vrel, een Hollandsch schilder, die tegen het midden der 17e eeuw werkte.

Ik kan niks doen, ik kan niks laten, ik kan niks zeggen, of ik ben een luiaard, een slordevos, een sloome, een dagdief, een niksnut . . . weet ik het allemaal. Maar ik zal je dan nou maar vertellen, dat mijn geduld op is, en centen of geen centen op zak, ik ga d'r vandoor, en jij dopt je eigen boontjes maar zonder mij. Ik heb er genoeg van, meer dan genoeg. Je ziet mij niet meer terug. Aju, huisplaag, aju. Daar ga ik. En een knap mensch, die me hier weer naar binnen krijgt. Aju, en je ziet het maar te rooien.”

Met liep hij de deur uit, en sloeg die met een harten smak achter zich dicht.

Mammie, bedwelmd door zijn onverwachten uitval, kwam bij dien smak van de deur tot zichzelf. En ze was radeloos. Zóó had haar Abram nog nooit tegen haar te keer gegaan. En ze moest zichzelf eerlijk bekennen, heelemaal ongelijk had hij niet. Ze was altijd onhebbelijk tegen hem geweest. Ze had het wel wat erjand oerhebberij gemaakt in die jaren van hun huwelijk, dat moest ze zelf erkennen. Dat zij de bas was, goed. Abram was, als alle mannen, een zwakkeling, maar zij had den band wel wat al te strak aangehaald . . . En spijt, dat ze nu had! Als haren op haar hoofd! Het

DE TOORTS

DOOR I. C. JOYE

VERTAALD DOOR DICKY WAFELBAKKER

5)

Ze wist zeker, dat Josephine haar niet ver-raden zou, en wanneer dit wel het geval mocht blijken te zijn, dan kwam het er ook nog niet zooveel op aan. De heer Tresby zou voortaan zonder twijfel niet meer zooveel behoefte aan zijn aangenomen dochter hebben. De nieuwe vrouw had zich tusschen hen beiden gesteld, en dientengevolge was elk gevoel van sympathie en vertrouwen totaal verdwenen.

Daarom zou hij er niet aan denken om haar terug te halen, want dit zou de tweede mevrouw Tresby hem natuurlijk verhinderen. Peinzend zat zij in de ram-melende taxi voor zich uit te staren: het verleden kon in geen enkel opzicht vergeleken worden met de toekomst, dat sprak natuurlijk vanzelf. Maar het kon haar totaal niets schelen... neen, telkens en telkens verzekerde zij dit zichzelf. Misschien was dit ook inderdaad het geval, want het eenige, wat ons in het leven groot verdriet kan brengen, is indien wij ge-noodzaakt zijn liefdesbanden te verbreken.

Bovendien zou ze een toorts hebben — een toorts, welke haar door de dichtste duisternis zou geleiden.

Toen Tilda in Bark Street aankwam, en juffrouw Pratt zag, voelde ze onmiddellijk, dat zij het bij haar zeer zeker naar haar zin zou hebben. Weliswaar bleken de „kamers” waarvan Josephine gesproken had heel klein te zijn, doch ze zagen er kraakzindelijk uit, en maakten een zeer gezelligen indruk. Voor zoover zij kon nagaan, was alles, wat ze slechts wenschen kon, aanwezig.

Wat juffrouw Pratt betreft, ze behoorde tot een van die gezellige, dikke, goedig uitziende vrouwen, van wie men al dadelijk moet houden. Ze had een glimmend, rood gezicht en kleine, schitterende blauwe oogjes.

Ze droeg een donkerblauwe katoenen japon met reusachtige witte bloemen en om haar middel had ze een vuurroode ceintuur. Haar schoenen waren haar minstens een paar nummers te groot, doch dit alles nam niet weg, dat ze een zeer aantrekkelijken indruk maakte.

„Beste juffrouw Tremlin,” begon ze op hartelijken toon, „ik heb een voorgevoel, alsof U het bij mij heel prettig zult hebben.”

„Juffrouw Pratt, ik hoop van harte, dat Uw voor-gevoelens bewaarheid mogen worden,” zei Tilda lachend. „Ik ben er echter bijna zeker van, dat dit inderdaad het geval zal zijn, heb er ten minste een sterk vermoeden van.”

„U hoeft heelemaal geen vermoeden te hebben, want wat ik voorspel komt haast altijd uit. Heel veel van mijn kennissen hebben wel eens gezegd, dat als ik eenige eeuwen geleden geleefd had, ik zeker op den brandstapel zou zijn gebracht, daar ik er van beschuldigd was geworden een heks te zijn.”

„Dan ben ik erg blij, dat U in dien tijd nog niet bestond, juffrouw Pratt, want dan had ik niet zulk een gezellig tehuis als thans kunnen treffen. Ik hoop, dat U me langen tijd bij U zult willen houden.”

„Nu, ik denk, dat dit wel niet zoo heel erg lang zal zijn, beste kind, want de rechte man zal wel gauw komen opdagen, en dan ben ik je zoo weer kwijt. Ik zeg ook heelemaal niet, dat ik er zelf bezwaar tegen zou hebben nog eens in het huwelijksbootje te stappen, maar ik ben een beetje kieskeurig uitgevallen. Er zijn verschillende weduwnaars en jonge mannen, die me het hof maken, maar ik wil de kat nog eens een poosje uit den boom kijken. Zonder nu te onbescheiden te zijn, zou ik misschien mogen weten, of U van plan is in betrekking te gaan?”

„Ja, juffrouw Pratt, ik heb het voornemen zoo gauw mogelijk er op uit te gaan om iets geschikts te vinden, en denk dat ik morgenochtend al begin te zoeken.”

„Dat is heel interessant. En mag ik nu ook nog zoo brutaal zijn te vragen, welk baantje je zou willen hebben?”

„Oh, zeker. Ik had het voornemen een toortsmeisje in een van de groote bioscooptheaters te worden. U weet wel, een van die meisjes met zwarte japonnetjes aan en kanten mutsjes op, die de bezoekers naar hun plaats brengen?”

„Dat is een uitstekend idee,” zei juffrouw Pratt

op ernstigen toon. „Maar als je het me niet kwalijk neemt, zou ik je toch ernstig willen waarschuwen, lief kind, want aan een dergelijke betrekking zijn heel wat gevaren verbonden, en vooral voor zulk een mooi, jong meisje als jij bent.”

„Het is heel vriendelijk van U dit te doen, juffrouw Pratt,” zei Tilda vriendelijk, „maar ik zal heusch wel op mezelf kunnen passen. Ik ben ontzettend bijde-hand en kattig.”

„Ik bekijk het natuurlijk allemaal van mijn kant,” ging de goedge vrouw voort, „want sinds ik weduwe ben, heb ik heel wat verleiding op mijn weg ontmoet. Ik heb er echter nooit aan toegegeven, omdat ik een zeer sterk karakter heb en misschien is dat met jou ook wel het geval.”

Tilda had zich er volstrekt niet over geërgerd, dat de weduwe haar al dadelijk met „je” was gaan aanspreken. Het jonge meisje vond, dat dit moederlijke optreden volkomen bij haar paste.

„Juffrouw Pratt, U is een schat, want ik voel me nu al veel opgeruimder dan een paar uur geleden.” Het deftige meisje dat haar geheele jonge leven in een der prachtigste huizen in Mayfair had gewoond,

En wederlegging van het spreekwoord „Soort zoekt soort”.

De zwaarste en lichtste man der wereld, Mr. Jumba en de Lilliputter Tom, die samen in variétés optreden.

stak een slank wit handje uit, dat op een hartelijke wijze door een pensionhoudster in Rilburn gedrukt werd.

„Oh, ja, tusschen twee haakjes, juffrouw Pratt, kunt U mij misschien ook vertellen, of er hier soms een theater in de buurt is, waar ik al dadelijk mijn geluk kan gaan probeeren?” vroeg Tilda even later.

„Ja, natuurlijk hebben wij er een, „The West Bank Cinema”, een mooi, groot gebouw, dat eigenlijk meer in Londen, dan in een der voorsteden ligt. In Rilburn hebben wij verschillende kleine theaters, maar als ik jou was, zou ik allereerst bij een groote inrichting aankloppen. Ik zou je zelfs aanraden er morgenochtend al op uit te gaan.”

„Ik voor mij acht het het verstandigst, als ik dit vanavond al doe. Hoe eer, hoe beter, zou ik zeggen. Het is nu ongeveer zes uur, is het niet? Als ik wat ge-geten heb en mijn koffers zijn uitgepakt, dan ga ik meteen maar op pad.”

„Het is misschien wel het beste. Men moet nooit een oogenblik ongebruikt laten voorbijgaan. Alleen dien je voorzichtig te werk te gaan, wanneer je van plan bent voor den tweeden keer te trouwen, want daarmede kun je nooit te lang wachten. Ik zal je nu alleen laten om je koffers uit te pakken en wat te rusten. Als je iets noodig hebt, bel je maar, beste kind.” En met een moederlijken glimlach, die zich over haar heele gezicht scheen uit te strekken, verliet juffrouw Pratt het vertrek.

Dit was voor het eerst in haar leven, dat Tilda ge-noodzaakt was zelf iets te doen, maar ze betraptte zich er weldra op, dat ze het verrukkelijk vond, en dat ze het in de toekomst misschien nog veel prettiger zou gaan vinden.

Op zoek naar een betrekking.

De „West Bank Cinema” bevond zich in een breede zijstraat, niet ver van een der hoofdwegen af. Het ge-bouw was geheel van wit steen opgetrokken en daar het eerst kort geleden was verzezen, zag het er nog keurig uit. De deuren waren donkerblauw geverfd en de uniformen der portiers hadden dezelfde tint. Om tijd te winnen en wellicht moed te verzamelen, ging Tilda eenige oogenblikken de groote aanplakbiljetten bekijken, doch daar ze zich verbeeldde, dat de keurig uitgedoste portier haar met eenigszins eigenaardige blikken opnam, besloot ze dapper naar binnen te gaan.

Ze liep door de groote draaideuren regelrecht op de juffrouw toe, die de entréebiljetten verkocht, en vroeg vriendelijk, of zij den directeur ook even zou kunnen spreken.

De cassière van middelbaren leeftijd, die onmiddel-lijk begreep dat dit jonge, bekoorlijke persoontje op een betrekking afkwam, zei op hautainen toon:

„Nee, ik geloof niet, dat mijnheer Gardine al aan-wezic is.”

„Oh, dan zal ik maar wachten, totdat hij komt,” antwoordde Tilda kalm.

„Dat kan niet,” vervolgde de juffrouw op scherp toon. „Het is niet geoorloofd dat er in de vestibule gewacht wordt.”

Tilda antwoordde niet, omdat ze juist op dit oog-enblik achter een der groote portières een witte deur ontdekte, waarachter reeds een meisje en een heer, die vermoedelijk tot het personeel behoorden, verdwenen waren. Ze hadden eerst heel plechtig aangeklopt en Tilda had duidelijk verstaan, dat er „binnen” werd geroepen.

Het jonge meisje was er van overtuigd, dat de direc-teur van het theater zich in dat heiligdom zou bevin-den.

„Het is het best, als U zich schriftelijk tot de direc-tie wendt,” ging de onvriendelijke juffrouw aan het loket voort.

„Dank U,” zei Tilda. „Dat is een heel goed idee.” Toen wendde ze zich plotseling om, en ging tot groote verbazing van de cassière naar de witte deur, waarop ze zachtjes klopte.

„Ja, binnen.”

Er was niets menschelijks in dit geluid, doch het geelk heel veel op het gebrul van een leeuw. Tilda maakte zich echter volstrekt niet ongerust, draaide den knop van de deur om en trad met haar innemendst glimlachje binnen.

Ze bevond zich thans in een klein vertrek, maar de lessenaar en de man, die hieraan gezeten was, waren buitengewoon groot en Tilda herinnerde zich niet ooit in haar leven iemand met een kolossaler neus gezien te hebben.

„Is U mijnheer Gardine?” vroeg ze vriendelijk.

„Ja, dat ben ik, maar wie heeft de grenzenlooze brutaliteit gehad je hier te laten komen?” zei hij op woedenden toon, niettegenstaande de uitdrukking van zijn kleine blauwe oogen hiermede volstrekt niet in overeenstemming was.

„Niemand... ik ben eenvoudig uit mezelf naar binnen gestapt. De juffrouw aan het loket vertelde me uit de hoogte, dat U me niet zou willen ontvangen. Toen ontdekte ik eensklaps deze mooie deur, en wist ik zeker, dat een heel gewichtig iemand daarachter verscholen moest zitten. En hier ben ik nu.”

„En nu dit het geval is, wat zou je er van zeggen, als ik je verzocht weer onmiddellijk te willen heen-gaan?”

„Dat zou ik niet weten, eenvoudig omdat ik me niet kan voorstellen, dat U zooiets zult doen. Ik kan U echter dadelijk wel vertellen, dat ik Tilda Tremlin heet en graag bij U in betrekking wil komen.”

Tilda krijgt een les.

„Zoo, wilde je hier een baantje hebben?”

Mijnheer Gardine keek het jonge meisje aan, alsof hij totaal niet kon begrijpen, wat ze eigenlijk bedoelde.

„Ik, ik wilde bij U in betrekking komen, maar als U het op het oogenblik te druk heeft, heb ik er vol-strekt geen bezwaar tegen even te wachten.” Na deze woorden stapte Tilda op een stoel toe, welke achter zijn lessenaar stond, en zonk er met evenveel gemak in neer, alsof ze zich nog in het groote huis in Mayfair bevond.

Mijnheer Gardine keek haar aan, fronste even zijn wenkbrauwen en barstte toen in lachen los.

„Heeft madame misschien nog meer te bevelen?” vroeg hij op eenigszins ruwen toon.

Tilda glimlachte op haar verleidelijkste manier.

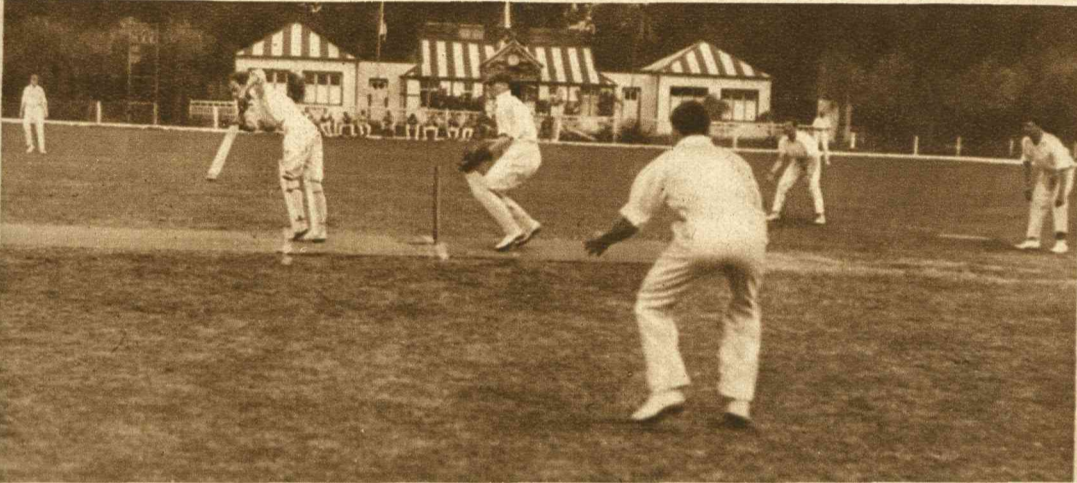
(Wordt vervolgd)

SPORT-PANORAMA

De demonstraties van de Amsterdamsche Reddingsbrigade, welke Zondag 1 Aug. bij Obelt te Amsterdam werden gehouden. Een vroolijk nummer: een waterpantomime, geïnspireerd op het zwemverbod te Abcoude.

De Cricketmatch H.C.C.—Free Foresters op het H.C.C.-terrein te 's-Gravenhage. — Een spannend oogenblik.

De demonstraties van de Amsterdamsche Reddingsbrigade. Een zeer fraaie sprong van de heeren E. Biet en P. C. Bergh.

Dr. Euwe, de Nederlandsche schaakkampioen, getrouwd. Brudegom en bruid (meijuffrouw Bergman) poseeren bij het verlaten van het Amsterdamsche Stadhuis voor onzen fotograaf.

De oplossing van onze Prijsvraag: „Wat is dat?”

(zie „Panorama” van 16 Juni l. l.) luidt: **EEN DOOLHOF.**

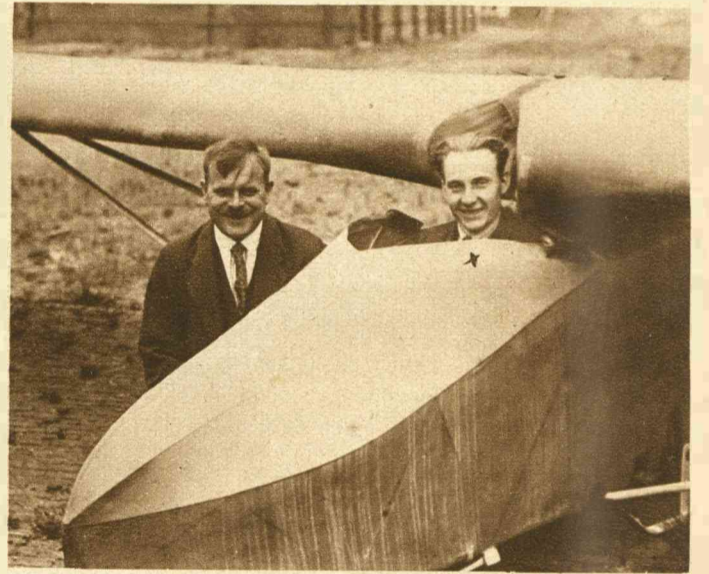
De prijzen van f 2.50 elk vielen ten deel aan:

den heer J. H. Lippinkhof, Gelkingestraat 24, Groningen;
mev. Zuster T. Verhoeff, Diakonessenhuis, Laan v. Meerdervoort 84, Den Haag;
den heer B. W. Haveman, Zandwijk H. 14, Tiel;
mevr. M. v. Dusschoten-Edelkoort, Maliestraat 21, Utrecht.

Een troostprijs, bestaande uit een fraaie gravure op oudhollandsch carton, zonden wij aan:

mev. A. v. d. Lip, Voorstr. 11bis, Utrecht;
den heer Theo C. Kieken, Pansierstr. 5, Scheveningen;
den heer J. Kloet, Hembrugstr. 1461, Amsterdam;
den heer G. Donders, Willem IIstr. 14, Tilburg.

Alle prijzen zijn tegelijk met dit nummer aan de gelukkigen toegezonden.

Het eerste Nederlandsche Zweefvliegtuig

De heer De Haas (X) met zijn eigen gebouwd motorloos vliegtuig, dat hij weldra te Roosendaal hoopt in te vliegen. Naast het toestel zijn assistent de heer Dijk.

DE FEESTEN TE BAARN

De vorige week had te Baarn op den verjaardag van H. M. de Koningin-Moeder een landspel met bloemencorso plaats, waarvan wij hierboven een tweetal foto's brengen. Links: Een der fraaie praalwagens uit het bloemencorso, dat voor H. M. de Koningin-Moeder defileerde. Rechts: Jan de Witt, de hoofdpersoon van het spel, in zijn statiekaros.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Over kinderopvoeding

HET INZICHT.

et oneindige zorg en groot geduld borduurde moeder beeldelijke blauwe vergeet-mij-nietjes op Bobby's nieuwe kielkje.

Het stond schattig en de kleine baas was er o zoo trotsch op. Zijn heldere kijkers glommen van plezier en met een warm kleverig vingertje aaide hij zachtjes over elk bloempje.

Zoo'n prachtig pak had niemand in de heele klas niet, op de heele school niet! Toen Bobby om twaalf uur uit school kwam, kroop hij met een hoogroode kleur stilletjes in 'n hoekje.

„Moet je geen boterhammen eten, vent?“ probeerde moeder, maar Bobby schudde van neen.

Moeder zag, dat er tranen op komst waren en liet hem stilletjes in zijn hoekje zitten tot de anderen, klaar met eten, weer weggegaan waren.

„Wat is er Bobby?“ vroeg moeder.

„Niks.“ klonk het stug.

„Kom eens even, heel eventjes maar hier bij me...“ vleide moeder.

Daartegen was Bobby niet bestand.

Hij vloog op moeder toe, verborg zijn krullebol in haar schoot en met horten en stooten kwam het er uit:

„W-wim van h-h-hiernaast h-heeft me uitge-gelachen... hij zegt dat-d-dat ik een meisje b-ben met die b-b-bloemetjes, hij... hij z-zei dat ik een b-baby was...“

Zacht streek moeder hem over z'n haar.

„En je vond ze toch eerst zoo mooi...?“

„Ze moeten er af...“ snikte Bobby.

„Maar ik ben er uren mee bezig geweest...“

Toen Bobby gedwongen werd het nieuwe kielkje toch te dragen, werd hij van een zonnig klein kereltje een koppige stille jongen; hij spijbelde van school en verstopte zich achter in den tuin.

Er hielp niets aan. Moeder moest het mooie borduursel er afhalen...

En terwijl zij hiermede bezig was begreep zij opeens, dat Bobby te groot werd voor de kleine kinderklertjes, die zij zoo dolgraag maakte...

Zij begreep, dat zij die bloemetjes op dat kielkje had geborduurd, niet voor zijn plezier, maar voor haar eigen genoegen...

Gaat het ons niet allen vaak zooals de moeder van Bobby?

Doen wij niet heel, heel vaak van allerlei voor onze kinderen, o heelemaal en alleen uitsluitend te hunnen behoeve... wat toch eigenlijk heel eerlijk bekeken niet anders is dan een bevrediging van eigen wenschen of een voldoen aan eigen ijdelheid?

Moge het ons echter gegeven zijn om intijds tot het juiste inzicht te geraken, want slechts een basis van eerlijke zelfkennis is een goede grond voor een doelmatige en rechtvaardige opvoeding.

Lieve eenvoudige japon van taupekleurige repsstof met stolpicoenen in den rok en gegarneerd met goudgalon.

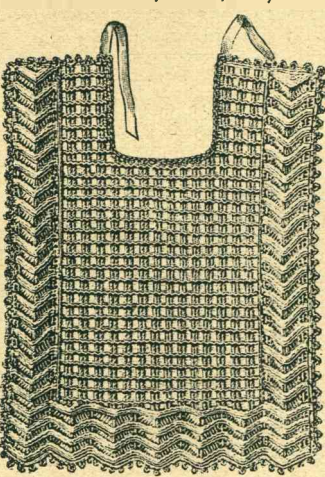

Zomerhoed van gehaakt goudstroo, gegarneerd met bloemen in verschillende kleuren.

Gebreid kinderservetje

Men breit met ongebleekte katoen no. 3 van den onder-rand uit op 98 opzetsteken voor den rand steeds heen- en weergaand.

1e toer: rechts, de 1e randsteek als steeds afgehaald, den laatsten steek rechts. 2e toer: averechts; 3e toer: rechts; 4e toer: 2 r. tez., omsl., 1 r., * omsl., 4 r., 2 x na elkander telkens 2 r. tez., 4 r., omsl., 1 r. van * 6 x herhalen, nog omsl. 2 r. tez.

5e toer: averechts; 6e toer: als de 4e toer; 7e toer: averechts; 8e toer: als de 4e toer.

Nu breit men nog 2 x als den 1. tot 8. toer alsmede aan het eind nog den 1. tot 3. toer. Dan werkt men voor het bovenste gedeelte 1e toer: 2 r. tez. omsl., 1 r., omsl., 4 r., 2 x na elkander telkens 2 r. tez., x 60 r.; * 2 r. tez., omsl., 1 r., omsl. 4 r., 2 x na elkander telkens 2 r. tez., 4 r., omsl., 1 r., omsl., 2 r. tez.;

2. toer: averechts;

3. toer: de eerste en laatste 18 steken als in den 1. toer, aan het begin dus tot x, aan het eind als o, in het midden 1 r., 14 x afw. 2 a. en 2 r., nog 2 a. en 1 r.;

4. toer: 19 a., 14 x afw. 2 r. en 2 a. nog 2 r., 19 a.;

5. toer: als de 1e toer;

6. toer: 18 r., 1 a., 58 r. en 1 a. en 118 r.;

7. toer: 18 a., 1 r., 14 x afw. 2 a. en 2 r. nog 2 a., 1 r., 18 a.;

8. toer: 18 r., 1 a., afw. 2 r. en 2 a. nog 2 r., 1 a., 18 r.;

9. toer: als de 1e toer;

10. toer: 19 a., 58 r., 19 a.

Dan breit men steeds als den 3en toer—10en toer tot 26 cM. lengte, kant dan in het midden 8½ cM. (32 steken) breed van de halsuitsnijding af en breit voor de schouders op de buitenste steken nog 7 cM. lang. Ten laatste worden ook deze steken afgekant. Om den rand van de halsronde haakt men vaste steken, om de andere randen een picottoer.

Aphorismen

Hoe komt het toch, vraagt men, dat in alle landen en in alle tijden zoo eindeloos veel over de vrouwen wordt gepraat en geschreven?

„Waar het hart van vol is, loopt de mond van over!“

Wie op de vrouwen schimpt, heeft ze te lief gehad.

Wijsgeeren maken spreekwoorden en gekken herhalen ze.

Koeien hebben plekken,
Vrouwen hare vlekken.

Behagen, liefhebben en regeeren, ziedaar de vrouw.

Vrouwen vergeven zelden het voordeel van de schoonheid.

Populariteit

Is het de moeite waard?

Het grootste nadeel van populair te zijn, is dat men altijd op het kantje verkeert van on-populair te worden.

Want, het mag moeielijk zijn om populair te worden, nog veel moeielijker is het om het te blijven.

Het vuurtje van de publieke belangstelling is spoedig uitgebrand, vereischt voortdurend toezicht, voortdurend moet er nieuwe brandstof op geworpen worden om het brandend te houden en te laten opvlammen.

„O, het kan Jan niets schelen, hij zal het met plezier voor je doen,“ zegt er eentje. Maar één keer eindelijk kan het Jan, — die iets dergelijks al 101 keer gedaan heeft, — wél schelen. — Maar... hoe wil hij in vredesnaam zoo iets toonen, wetend dat de minste weigering of een vergeten glimlach, een voorbijgeziene hartelijkheid, de eerste nagel aan de doodkist van zijn populariteit beteekent?

Wat het populaire meisje betreft... hiervoor mogen zenuwen niet bestaan. Zij moet altijd gezond en sterk zijn, altijd opgewekt en vrolijk. Zij moet steeds voor alles klaar staan, van kleinen Wim met de mazelen te verplegen af, tot het invallen van onverwachte opengevallen plaatsen op dinertjes toe.

Alles tezamen genomen, de tijd en de kosten hieraan besteed, is het werkelijk de moeite waard populair te zijn?

Als het alleen ons doel is nummer één te zijn, en uit zucht van zelfverheerlijking, dan is het antwoord eenvoudig genoeg.

Populariteit, beoefend uit een dergelijk oogpunt, is niets meer of minder dan een verijnd egoïsme, dat nimmer zal nalaten vroeger of later bittere vruchten af te werpen.

De ware populariteit wordt niet nagestreefd, doch is het vanzelfsprekend gevolg van een onbaatzuchtige, blijde levenshouding, die de eigen persoonlijkheid heeft leeren vergeten in dienst van anderen.

Recepten

Vanielje-omelet.

Benodigd: 4 eieren, 50 Gr. suiker, vanieljepoeder of merg van ½ stokje vanielje, zout, 20 Gr. boter, een paar geconfijte vruchtjes.

Bereiding: Men roert de eierdooiers met het zout, 30 Gr. suiker en vanielje, klopt het eiwit zeer stijf en vermengt dit met het beslag. Men bakt de omelet met de boter in een omeletpan gedurende 5 minuten en zet de pan daarna 3 minuten in den oven. Men legt de omelet op een verwarmden schotel en strooit de rest van de suiker over de omelet. Men garneert de omelet met half doorgesneden kersjes.

Perzikensaus.

Benodigd: 6 perziken, 2 dL. water, ½ stokje vanielje, 1 dL. rijnwijn, 50 Gr. suiker, 10 Gr. sago.

Bereiding: Men wast de perziken, snijdt ze half door en kookt ze gaar in het water en den wijn met de vanielje. Wrijft daarna de perziken door een paardenharen zeef, voegt suiker toe en bindt de saus met de koud aangemengde sago.

Fraai geheel bestaande uit japon van crepe de chine met ingezette kantmotieven en bijbehorenden mantel met zomerbont gegarneerd.

HET GOUD DER NEVELBERGEN

Een roman uit Canada door Emil Dronberg

Geautoriseerde vertaling door

J. P. WESSELINK-VAN ROSSUM
28)

Zij moeten in ieder geval vernemen, wat er gaande is; want zij zullen ons helpen met Collins in het oog te houden en 'te zien, of hij een briefje laat vallen, of ergens verstopt. Gedurende den nacht heeft hij alle gelegenheid gehad er in zijn tent een te schrijven, het vuur gaf genoeg licht. Wij moeten er bepaald voor zorgen, dien brief in handen te krijgen."

"En als wij hem dan vinden, zal hij eenvoudig beweren, dat wij hem zelf geschreven hebben, om hem een poets te bakken," antwoordde Simpson schouderophalend.

"Het is ook niet nodig, dat wij hem vinden," sprak Hellwig tegen. "Irene of Iha/sa kunnen dat doen."

Het kon niet opvallen, dat zij nu op de meisjes toeliepen en naast hun rijdieren voortlopend met haar op een fluistertoon een levendig gesprek begonnen; dit toch was de vorige dagen dikwijls genoeg gebeurd.

Iha/sa scheen door de mededeelingen niet zeer verontrust te zijn. Dat Collins de hoop, om met of zonder haar hulp de goudkloof te ontdekken, niet had opgegeven, was haar even begrijpelijk, als dat het bij haar vaststond, dat dit met haar hulp nooit zou geschieden. Het goud behoorde den man, daar aan haar zijde — en haar, als zij met hem als zijn squaw naar de steden der blanken zou trekken, waar ze zich in een tooverwereld zou bevinden, waarin ze gedurende haar oponthoud in Vancouver slechts een vluchtigen blik had kunnen slaan.

Die enkele blik had haar dronken gemaakt van vurig verlangen naar al dien vreemden glans en schittering. Eén beeld in het bijzonder was nooit weer uit haar herinnering verdwenen... Een groot huis... in een straat, waar de menschen zich verdrongen... Met haar broer was ze daar op een avond voorbijgekomen... en stijf van verbazing, geheel overweldigd, waren zij als vastgenageld blijven staan... Een kogel, die een stralend, verblindend, wit licht uitgoot... in zulk een hoeveelheid, dat de dozijnen kleinere vlammen, die aan 't grootsche koepelvormige gebouw over den breeden boog der deur en de groote stoep overal als slingerende ranken waren aangebracht, in tegenstelling daarvan armzalig om hun beetje geelgloeiend leven schenen te kampen... En voor de groote stoep rollende wagens, die van zelf reden en daar stilhielden — de een na den andere... en uit hun groote, schitterende glazen kasten kwamen squaws naar buiten, jong en mooi, met steenen in het haar en de ooren, die fonkelden als dauwdruppels in de morgenzon. En mooier nog. Omwolkt van teere kantgewaden, waardoor de prachtige, blanke armen schemerden en behangen met schitterende zijden stoffen van betooverend schoone kleuren...

Gevolgd door in het zwart gekleede mannen met bijzondere hooge hoeden, liepen zij in wonderlijk sierlijke moccasins, schitterend rood, groen of blauw gekleurd, de breede treden op en ijlden met lichten tred naar boven om in een ruime hal te verdwijnen, waaruit een stralende lichtschijn, wit marmer, roode tapijten, gouden versieringen en onbekende groene planten naar buiten lichtend afstaken in de bijna donkere straat... en daarbij een ruischende muziek, die ergens vandaan kwam achter de schitterende ramen en die het bloed wild door het lichaam stuwde...

Ja, dat had zij gezien... en veel meer... en dat zou ze weer terugzien en nog veel meer, als de man, daar aan haar zijde, het goud gevonden had.

Hem behoorde het. Hem! En zijn compagnon. Niemand anders!

En Irene had dit alles ook gezien... en nog veel meer...

Die was binnengegaan in zulke huizen, naar de feesten daar binnen, evenals die mooie squaws, die zij, Iha/sa, het Indiaansche meisje van het eenzame bergdal, uit de prachtige glazen kasten van de groote vanzelf rijdende wagens had zien stappen.

En nu had zij dat alles verlaten en reisde met haar terug naar de eenzaamheid, waar het leven gelijkvormig, hard en ruw is en de menschen zwijgend en knorrig, als de armzalige noordelijke wouden om hen heen, dikwijls oock vuil, in lompen gehuld met grauwe, holle wangen van den honger als ze na maanden lang

in afzondering geleefd te hebben uit hun stille wouden en rotsdalen weer te voorschijn komen, alle verkeer met menschen ontwend... Zij had dat alles achter zich gelaten om een eenzamen, oud wordenden vader tot steun te zijn...

Irene daarentegen baarde de mededeeling oogen-schijnlijk ernstige zorgen.

"Als het de mannen zijn, waar ik vermoeden op heb, dan is uw leven in gevaar," zeide zij, "want ik weet, dat die voor niets terugdeinzen. Dat zal vanmiddag als wij rust nemen, wel uitkomen."

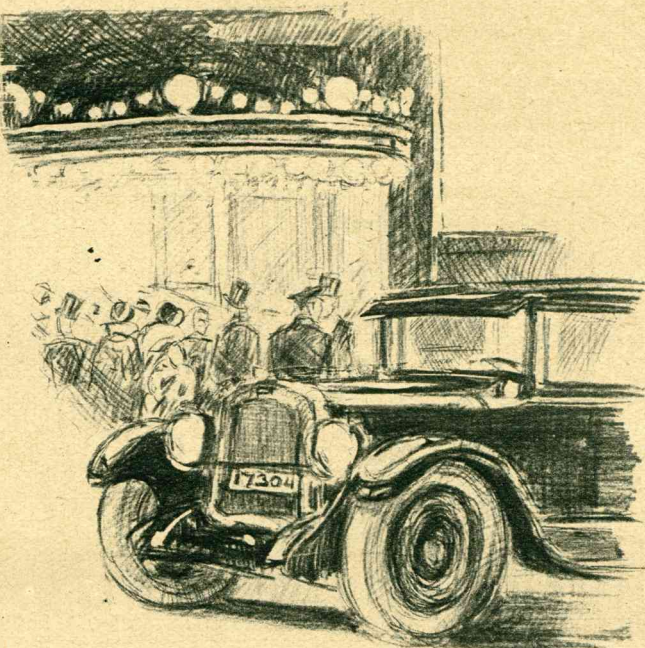
"Wat wilt u doen?"

"Hetzelfde, wat u hedennacht gedaan heeft! De mannen in hun rug besluipen en zien, of mijn vermoeden juist is. Zijn zij het niet, dan is de zaak van geen beteekenis en behoeven wij ons niet te verontrusten. Als ze het evenwel zijn, dan kan het gevaarlijk worden. We kunnen het toch niet rustig aanzien, dat we één misdadiger in ons midden en drie in den rug hebben."

"Dus u houdt Collins voor een misdadiger?" vroeg Hellwig, een onderzoekenden blik op haar richtend.

"Daar zal ik zekerheid van hebben, als ik zijn vrienden gezien heb," was het antwoord.

"U mag dit niet doen, het zou u in gevaar kunnen

Eén beeld in het bijzonder was nooit weer uit haar herinnering verdwenen...

brengen. Wij zullen dat aan Takini moeten overlaten," verklaarde Hellwig, geheel vergetende, dat hij nog even van te voren dien maatregel tegenover zijn vriend als ongeschikt verworpen had.

Er kwam een spotachtige trek om Irene's lippen en zij scheen op het punt te zijn een spottende opmerking te maken, toen haar oogen gedurende een oogenblik die van haar begeleider ontmoetten. Zij moest hierin iets gelezen hebben, wat haar in de war bracht, want de uitdrukking van spot om haar mond verdween direct om plaats te maken voor een diepen ernst, die bijna aan ontsteltenis deed denken. Terzelfder tijd kleurde een warme bloedgolf haar gebruide wangen donkerrood. Het was haar wellicht aangenaam, dat haar paard op dit oogenblik juist van een onschadelijke slang, die voor zijn pooten uit in het bosch vluchtte, schrok en daardoor begon te steigeren, wat haar de gelegenheid gaf zich naar zijn hals te buigen en hem een geruststellend tikje te geven.

"Geloof U, dat Takini dat kan doen, zonder de achterdocht van Collins op te wekken?" vroeg zij daarop.

Een tijdlang draalde Hellwig met zijn antwoord.

"N—een," moest hij daarop bekennen. "En als ik er openhartig voor uit moet komen, moet ik zeggen, dat die poging waarschijnlijk ook zou mislukken. Onder gewone omstandigheden zou het de natuurlijkste zaak ter wereld zijn, dat Takini zich voor een korteren of langeren tijd van het kamp verwijderde. Nu evenwel, nu Collins weet, dat men hem in het oog houdt, zou dit dadelijk zijn wantrouwen gaande maken. Als zijn makkers zich verborgen willen houden, kunnen wij er ook zeker van zijn, dat zij ook een waarschuwingsteeken hebben afgesproken. Wie zou het hem bijvoorbeeld bewijzen, dat het een signaal en niet eenvoudig een vergissing van een stadsmensch was, als hij eensklaps op een niet aanwezig boschoen in een boomkruin schoot en dan beweerde, zich vergist te hebben?"

"U hebt gelijk," stemde Irene toe. "Dat beslist de zaak. Alleen wij beiden, Iha/sa en ik, kunnen den tocht ondernemen."

Op ons zal zijn verdenking niet vallen, maar daartoe is het noodzakelijk, dat wij nu niet langer meer met elkaar spreken, want anders zou hem dit kunnen opvallen. — U behoeft u ook niet bezorgd te maken, ik geloof niet, dat er voor ons eenig gevaar aan verbonden is. Wij zullen ons niet laten zien."

"U zult het misschien niet kunnen verhinderen, dat men u ziet. Dat hangt ook veel van de landstreek af."

"Dat is waar. Het ergste zou dan waarschijnlijk zijn, dat ze zich voor ons verscholen hielden. Nutteloos geweld te gebruiken, is niet in hun belang."

Hellwig en Simpson hielden het voor raadzaam, het onderhoud met de beide meisjes af te breken, te meer, omdat zij zich in de nabijheid van Collins wilden ophouden om te zien, of hij ergens onderweg een brief zou laten vallen voor zijn makkers. Hij marcheerde naast zijn pakpaard aan het eind van den stoet. Dat was wel is waar niet opvallend, want dat was de plaats, die hij van het begin der reis af gekozen had, voor zijn bijzondere doeleinden. Meer opvallend was het voor zijn beide tegenstanders, dat zij hun pakpaarden, die tot dusverre steeds achter Takini aan de spits van den stoet geloopt hadden, door kleine manoeuvres als het vastgespen van een zadel, het recht trekken van de bekapping, uit de rij lieten gaan om zich dan met de dieren weer vlak voor Collins aan te sluiten.

Dat had wel is waar niet het gewenschte gevolg, want het noodzaakte Collins blijkbaar zijn voornemen, als hij het dien voormiddag al van plan was ten uitvoer te brengen, tot een gelegener tijd te verschuiven.

De beide vrienden hadden ten minste, ondanks hun zorgvuldig doch niet opvallend bespieden, toen het gezelschap tegen den middag op een geschikte plaats halt hield en rust nam, nog niet bemerkt, dat hij achtergebleven was of iets had ondernomen, wat op de uitvoering van zijn vermoedelijk plan kon wijzen.

Nadat zij bij de bereiding van den maaltijd geholpen hadden, waarvan het hoofdbestanddeel uit een stoofsel van gedroogd hertevleesch bestond en dien genuttigd hadden, stonden de beide meisjes op en gingen naar de in de buurt grazende paarden, en legden die de zadels weer op. Een vraag der squaw naar hun voornemen, werd met een grapje beantwoord, waardoor zij lastige vragen verhinderden, zonder haar plannen te verraden.

Hellwig en Simpson waren haar nageloopt om haar het werk uit handen te nemen, wat eveneens niet kon opvallen, omdat ze dit altijd bij den aanvang van den marsch deden. Het gaf Hellwig evenwel de gelegenheid Irene toe te fluisteren:

"Weet u met een browning om te gaan?"

Zij keek hem met een spottenden blik aan en haar lippen trilden van een sarcastisch lachje, dat evenwel niet stand kon houden tegen den zorgzamen blik, die haar uit Hellwigs oogen trof.

"Sir, u vergeet, dat ik in de wildernis opgegroeid ben. Ik kreeg mijn eerste revolver, toen ik nog met de pop speelde. Sedert heb ik geleerd er een goed gebruik van te maken."

"Uitstekend!" antwoordde Hellwig verlicht, "neemt u dan mijn browning hier..."

Hij wilde haar het wapen ongezien in de hand drukken, doch zij weerde hem af.

"Ik bezit er al een."

"Never mind! U behoeft er misschien in het geheel geen gebruiken, als u er evenwel een nodig heeft, dan zijn twee beter dan een. En nog iets: Als u ergens een gevaar dreigt, vuur dan vlug twee keer vlak achter elkaar een schot af. Wij snellen u dan dadelijk te hulp."

Simpson had Iha/sa eveneens zijn revolver aangeboden. Zij had zijn aanbod lachend van de hand gewezen en zich beroepen op haar Winchester-Rifle, waar ze beter mee wist om te gaan en zonder welke zij zich zelden van het kamp verwijderde. Het gaf daardoor ook den indruk van iets heel gewoons, toen zij op haar zadel sprong en haar wapen dwars voor zich in haar schoot legde.

Irene had haar voorbeeld oogenblikkelijk gevolgd en heel onverschillig alsof ze maar een ritje om den meest nabijzijnden hoek van het bosch maakten, zetten zij hun paarden in draf in westelijke richting.

Simpson en Hellwig deden hun best zich ook zoo onverschillig mogelijk voor te doen. Dat gelukte den eerste beter dan Hellwig, want ofschoon Simpson den afloop van de onderneming met groote spanning tegemoet zag, geloofde hij toch niet, dat de meisjes in ernstig gevaar konden geraken.

(Wordt vervolgd).

FOTOALBUMS

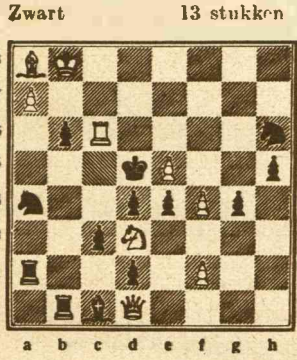
MET 50 COMPLETE KAMERS EN KLEURCOMBINATIES WORDEN OP AANVRAGE TER INZAGE GEZONDEN

Schaken.

PROBLEEM No. 90.

Auteur: L. Vetesnik.

Zwart 13 stukken
Wit 9 stukken

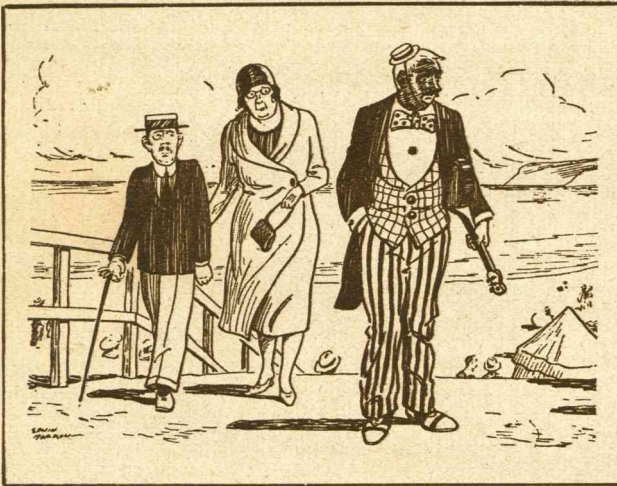
Wit begint en geeft in 3 zetten mat.

Stand: Wit (9) Kb8, Dd1, Tc6, La8, Pd3, pionnen a7, e5, f2, f4.

Zwart (13) Kd5, Ta2, Tbl, Pa4, Ph6, Lc1, pionnen b6, c3, d2, d4, e4, g4, h5.

Onze oplosers gelieven goede nota te nemen van het veranderde correspondentie-adres. Wegens vakantie kan eerst na 15 Augustus beantwoording van vragen etc. plaats hebben.

Correspondentie-adres: Valkenboschkade 211, 's-Gravenhage.

Zij: „Zie je nu wel, Dick, dat je onzin vertelde, toen je zei, dat er dit jaar geen stroohoeden werden gedragen! Kijk die heer voor je eens!”

BAAS BOVEN BAAS.
„Zeg man, er zijn wekkers, lees 'k hier, uitgevonden, Die worden maar eens in de maand opgewonden!”
Pa bromde: „Ik kan dat zoo bar nu niet vinden, 'k Hoef baby, verdikkema, nooit op te winden!”

DE MODERNE ALVA.
Een gewaarschuwd man telt dubbel . . .
Maar toch zeker niet, wanneer
Je de fiscus waarschuwt, dan toch
Ben je heusch geen half mensch meer.

COMFORT

De vruchten van tropische palmboomen leveren de zuivere palm- en olijfoliën, waaruit de heerlijke Comfort Zeep uitsluitend wordt bereid.

Zij bezit geen dierlijke vetten, geen vrije soda, niets, dat zelfs de teerst: babyhuid zou kunnen schaden.

En de prijs behoeft voor niemand een bezwaar te zijn!

Twee grote stukken voor slechts 30 cent

DE LEVER'S ZEEP MIJ, VLAARDINGEN

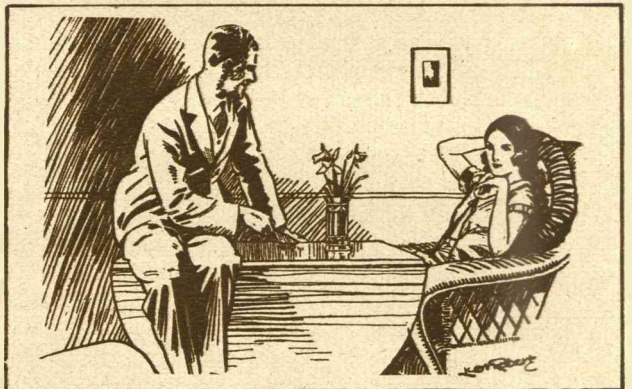
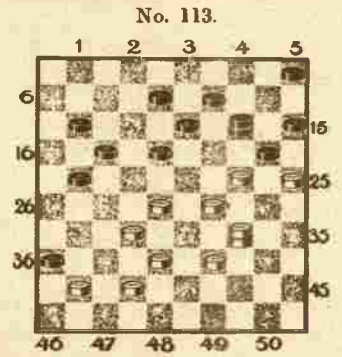
Dammen.

Een bloemlezing uit het internationale damleven.

G. W. Spittuler, te Amsterdam.

(1ste Prijs Motieven-Wedstrijd (Afd. A.) voor Problemisten.)

Oplossing: Wit: 34—30!, 28—22!!; 25x12!! en 30x25! wint. Deze bewerking van het „blok-motief” van S. E. v. d. Meer, is wat het motief (dus het carré) betreft, geheel zuiver en verdient de bekroning ten volle, echter is het nog lang geen volmaakte bewerking. Meestal geldt de eisch, dat in een probleem geen stukken mogen voorkomen, die geen dienst doen. Hier ware het echter beter geweest, indien de problemist zw. stukken had bijgeplaatst op 4 en 10, hetgeen een volkomen evenwicht zou gegeven hebben tusschen de witte dam 25 en de zwarte stukken 4, 5, 10 en 15; waarna men zal zien, dat deze eindstand met „het vierkantje” een veel beter geheel maakt! Overigens een wijze van motiefreconstructie, die het bestudeeren volkomen waard is!

Hij: „Mag ik je een zoen geven?”
Zij: „Neen, neen!”
Hij: „Ik veronderstel, dat je weet dat twee ontkenningen een bevestiging maken?”

VOOR DE JEUGD

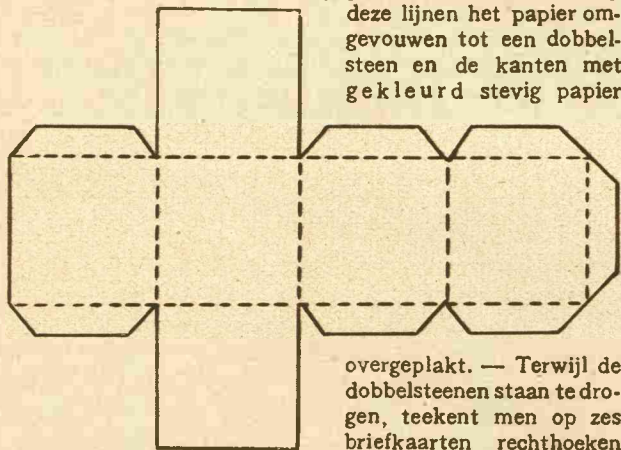
EEN BLOKKENDOOS VAN PRENTBRIEFKAARTEN.

In den vacantietijd ontvangen we van onze familie en kennissen veel prentbriefkaarten. Daarvan kunnen we iets aardigs maken voor onze jongere broertjes en zusjes.

Hiervoor zijn noodig: zes mooie prentbriefkaarten met landschappen of grappige voorstellingen, een stuk bordpapier groot 40 cM. in het vierkant, eenige reepen gekleurd papier en goede lijm.

Op het stuk bordpapier wordt zesmaal de kruisvormige oppervlakte van een uitgelegden dobbelsteen, zoals die in afb. 1 te zien is, geteekend en daarna uitgesneden. De stippellijnen worden in het papier gekratst (geritst), op deze lijnen het papier omgevouwen tot een dobbelsteen en de kanten met gekleurd stevig papier

Afb. 1.

overgeplakt. — Terwijl de dobbelsteen staan te drogen, teekent men op zes briefkaarten rechthoeken van 12 cM. lang en 8 cM. breed en verdeelt die in zes kwadraten elk van 4 cM. in het vierkant (zie afb. 3).

Dan knipt men deze zes kwadraten uit een prentbriefkaart en plakt die op een dobbelsteen (zie afb. 2) Evenzoo doet men met de andere vijf, waarbij men er op letten moet, dat de totaalindruk niet verloren gaat.

Ten slotte maakt men van karton of sigarenkistenhout een passend doosje voor de zes blokken en het cadeau is klaar.

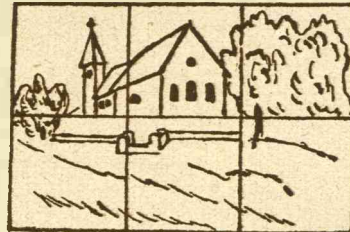
WIE KAN DAT?

„Wie kan een lucifer recht op in het water laten staan?” vraagt ge aan uw vriendjes; zij zullen het probeeren, maar vergeefsche moeite; zoodra zij den loodrecht in het water gestoken lucifer loslaten, komt hij terstond languit aan de oppervlakte zwemmen. Nu neemt gij een lucifer uit de doos, steekt dien in het water en, warempel, hij blijft staan!

„Hoe lever je 'm dat?” zullen je vriendjes vragen. „Ja,” zeg je dan met een geleerd gezicht, „dat is het geheim van de goochelkunst.”

Afb. 2.

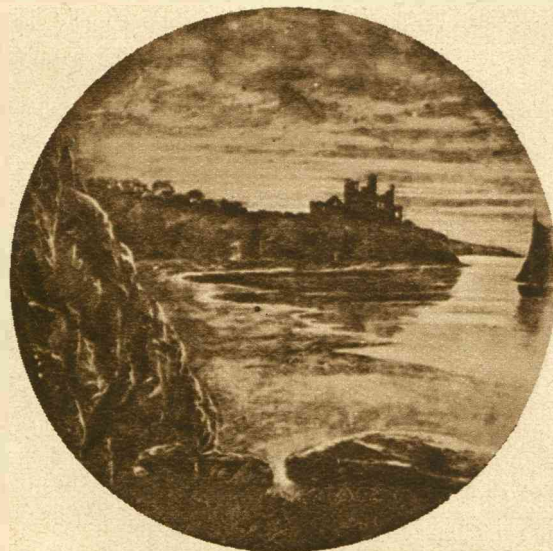

Afb. 3.

En dat geheim is heel eenvoudig: je hebt namelijk van te voren in den gebruikten lucifer aan de onderzijde een naald gestoken. Dat moet heel voorzichtig gebeuren, anders splijt hij en de naald mag er niet uitsteken.

EEN ZELDZAAM WANDBORD.

Onderstaande afbeelding stelt voor een wandbord van ongeveer 40 cM. in middellijn. Het eigenaardige hiervan is dat het landschap op dit bord niet is geschilderd of er in

Een zeldzaam wandbord.

gebakken, maar geteekend in roet. Het witte bord is door middel van een walmende kaars geheel met een dunne laag roet bedekt en hierin is het landschap aangebracht.

OPLOSSING PRIJSRAADSEL LIX.

Dit prijsraadsel was niet moeilijk en is daardoor blijkbaar in den smaak gevallen, te rekenen naar het aantal oplossingen die wij ontvingen en dat, ondanks den zomer en de vakantie, heel wat grooter was dan we den laatsten tijd gewend waren.

De oplossing is van A: Helenaveen en van B: Zoals de waard is vertrouwt hij zijn gasten.

De prijzen zijn ditmaal ten deel gevallen aan: Jans van Dongen, Rotterdam; Daisy Bakker, Den Haag en Hendrik Achterberg, Rhenen.

SPINNEWEB-PRIJSRAADSEL LX.

De twaalf hoofddraden van het spinneweb vormen twaalf woorden, elk van vijf letters, en wel:

1. Iemand van wien we veel houden.
2. Een ander woord voor fout.
3. Een heerlijke en voedzame drank.
4. Waaraan een schip vastgelegd wordt.
5. Een windstreek.
6. Ruzie.
7. Bijenhouder.
8. Deel van den voet.
9. Dwingeland.
10. Ander woord voor altijd.
11. Waar Oom Tom altijd voor schrijft.
12. Rustbed.

De beginletters i tot 12 zeggen iets waar wij allen op dit oogenblik volop van genieten.

BABELHOEKJE.

Jan Theewis. — Het is mij aangenaam kennis met je te maken. Als je nu een volgende maal (want ik reken er op je voortaan geregeld onder de oplosers te vinden), mij eens vertelt hoe oud je bent, dan is de zaak in orde.

Dina Koopman. — Ik zal eens zien of ik je raadsel plaatsen kan. N. Waier. — Het gaat mij best. Ik groei als kool. Sommige mijner kennissen zeggen dat ik groei als een koestaart, maar dat is kwaadsprekerij. Ik behoef geen raadsel meer te worden, want ik ben het allang geweest. Als je vorige jaargangen van „Panorama” doorbladert, zul je zien, dat ik al meermaals als raadsel heb dienst gedaan. Ja, de raadsels zijn ditmaal gemakkelijk, maar dat mag wel eens, aan een moeilijk raadsel doen de meesten niet mee. Wat je ouderdom betreft, wil ik graag met je ruilen. Ik ben net omgekeerd zoo oud als jij.

Greta Swaan. — We zullen je met genoegen in onzen grooten familiekring opnemen, en hopen dat je voortaan niet meer onder de oplosers ontbreken zult.

Mies. — Mijn familie is zeer uitgebreid, maar mijn geheugen is daar tegen opgewassen. En daarom dacht ik direct, toen ik je naam en adres op de enveloppe las: „Hé! Dat is een oude bekende!” Dat het al drie jaar is dat je je ouden oom verwaarloosd heb, wist ik niet. Het spreekt vanzelf, dat Hansje nu ook al een heele meid geworden is. Je zult nu voortaan zeker niet meer op het appel ontbreken. Daar reken ik op!

Aan mijn Belgischen neef. — Van kwalijk nemen is geen sprake, integendeel, ik geef je groot gelijk. 't Is met mij precies hetzelfde.

OOM TOM.